

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 2 – ÚNOR – CENA 15 Kč

JAK SE ŽIJE
VÝTVARNÍKŮM?

3 Budeme mít zastřešený zimní stadion?

4 Reprezentační publikace veterán rallye Křivonoska

6 Malířská facebooková pohádka

11 Co by bylo kdyby – Křížžáci

12 Obří vejčička budou

13 Darované knihy pro hlubockou knihovnu

14 Krmte ptáčky zpěváčky

16 Pomoc s oddlužením

16 Napadení psem na Hluboké

18 Jachting – oddíl Slavoj slavil 70 let

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 2 – únor 2021. Ročník 52.

Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)

774 457 269 přes den.

Redaktorka: Alena Mitter

píše články neoznačené podpisem.

Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: Ing. Eva Smrčková,

Marie Krejcarová, Jan Piskač

Grafické zpracování: Adam Růžička

Foto: Mgr. Lucie Jozová, Adam Růžička

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dřív! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK, s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn. p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Předplatné časopisu – 220 Kč / rok (11 čísel)

DOBA UPŘÍMNOSTI

Za jedno vděčíme rouškám: začali jsme si vzájemně víc hledět do očí. A protože, jak už říkala Božena Němcová: Oko, do duše okno, poznáváme se díky tomu trochu hlouběji a důkladněji.

A mám pocit, že i Facebook jsme začali víc užívat k bližší komunikaci. Já mu vděčím za to, že se mi v něm otevřela možnost důvěrněji se poznat s lidmi, které už znám, ale i s těmi, se kterými vlastně vůbec nejsem v osobním kontaktu. A možná bych se s nimi nikde jinde – než ve virtuálním světě – nepotkala. Takhle se dá navázat přátelství i na dálku, díky tomu, že ve zkratce odhadnete osobnost dotyčného podle toho, co píše, co sdílí, s čím souzní, jaké má na facebooku přátele, jaké fotky zveřejňuje... A pokud se s dotyčným někdy později setkáme na živo, vstupujeme už do přátelství, které je upevněno dřívějším poznáním toho, co o druhém víme. Že má rád stejné knížky, filmy, podobné lidi, kytky, zvířata a politiky jako my sami. A názory, které chápeme. Je skvělé vnímat sdělení, kde chybí póza a čteme upřímnou řeč...

Zjišťuji, že nemám mezi svými virtuálními přáteli nikoho, kdo se rád fotografuje na kapotách naducaných aut, ani přítelky, co předvádějí bikiny ve vodách Karibiku. Což mi vyhovuje.

Vděčím za upřímnost těm, kdo dokážou popsat své trable v práci, decentně naznačit deziluzi v manželství, optimisticky popsat prožitky při péči o nemocného nebo staršího člena rodiny, obavy o osud nezdrárných dětí, ztrátu neochvějných jistot, depresi... Ano, přibývá mi kamarádek, které umí přiznat v úzkém (neveřejném) kroužku, kolik doopravdy navázila jejich váha, čím je štev manžel, a jak nepříjemná dovede být tchyně. Někdo to umí dobře popsat, a my ostatní se v tom sdělení najdeme. A už jen poznání, že nejsme v nepohodě sami, že se neplácáme v průšvihů jediní na světě, zkrátka že nedobře je občas mně, tobě, nám – to pomáhá. A můžeme sdílet rady, porady, či jsme jen vyslechnuti a dočkáme se povzbuzující reakce – to je úlevnéééé!

Někdo umí vystihnout myšlenky a pocity písmem, někdo řečí, někdo obrazem, někdo fotografií...

Ať se mi děti smějí, že „fejsbůk je jen pro starý“. Není. Je pro ty, kdo si chtějí vzájemně sdělovat své pocity, radosti, myšlenky a přání. Je o vzájemné komunikaci,

kteřou potřebujeme všichni. Samozřejmě, že ústní sdělení je nejlepší. Ale v podstatě je jedno, jestli své vyznání říkáme nahlas, tesáme do kamene (což je pracné), nebo namáčíme brk do inkoustu a píšeme švabachem, škrábeme propiskou, anebo tükáme do klávesnice... Od šeru dávných věků dodnes je pro nás důležité, abychom někde poblíž měli jiného člověka, v ideálu celé společenství a člověčenství, abychom se mohli dělit o radosti i starosti. Totiž ty moderní záležitosti v našich mobilech a počítačích, které nás spojují třeba s přáteli na opačném konci světa, abychom s nimi v jedné minutě mohli sdílet radosti i strasti – ve zprávách, fotografiích nebo krátkých filmíčkách – no, není to úžasné? Je! Je to božské, a spojuje nás to.

Takže bychom si měli vážit zvláště těch vynálezů, které lidi spojují a zušlechťují. Bude dobře, když je v tomhle duchu budeme používat... Ale přesto se už všichni těšíme, až zase budeme moci komunikovat napřímo, a to v počtu více lidí na jednom metru čtverečním.

Děkuji všem, kdo přispěli do únorového čísla Hlubockého zpravodaje. Ano, noviny se dají dělat i na dálku, pomocí sociálních sítí, telefonátů, mailové korespondence. Je to praktické a dodržujeme tak sterilní pravidla karantény. Ale není to ono, a není to tak hřejivé, jako rozhovory vzniklé osobním setkáním nad šálkem kávy...

Díky všem, kdo svými fotografiemi, zamyšleními, radami, nápady a invencí pomohli naplnit únorové číslo. Díky za to, že ve virtuálním prostoru neláteříte, ale tvoříte pozitivní emoce!

Dělat něco pro radost druhých, pro zlepšení jejich nálady, zkrátka nezištně ve prospěch ostatních, je mnohem záslužnější než si myslíme.

A pro budoucnost: Budu moc ráda, pokud sami dáte vědět o sobě, svém řemesle, o svých přátelích a o tom hezkém, zajímavém a tvořivém, o čem můžeme psát (a číst) v příštích číslech Zpravodaje.

Těším se!

Alena Mitter

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Městský úřad Hluboká nad Vltavou, blahopřeje občanům, kteří v únoru 2021 oslaví významná výročí:

Ludmila Hanzalová	98 let	Hluboká
Miloslava Štýfalová	93 let	Poněšice
Marta Paclíková	85 let	Hluboká
Anna Brožová	85 let	Hroznějovice
Josef Truhlář	80 let	Hluboká
Karel Trčka	80 let	Hluboká
Jaroslav Bier	75 let	Hluboká
Hana Kunclová	75 let	Hluboká
Miloslav Vejvoda	75 let	Hluboká
Jana Bártová	75 let	Hluboká

Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Zlatou svatbu, společných 50 let života, oslaví Josef a Marie Bártovi a Josef a Věra Vlasákoví, z Hluboké nad Vltavou

Narodili se:

Max Ďurišek	Hluboká
Ellen Šterbová	Hluboká
Amélia Kašper	Hluboká

Opustili nás

Jiří Klimeš	Hluboká
Božena Trávníčková	Hluboká
Jiří Hamerník	Hluboká
Zdeněk Fencel	Hluboká
Roman Prášek	Hluboká

Bohužel se zpožděním oznamujeme, že 10. listopadu 2020 nás opustil František Janát z Hluboké – Zámostí, a s ohledem na vládní opatření se s ním nemohli rozloučit přátelé a známí. Prosím, vzpomeňte na něj s námi.

Z JEDNÁNÍ RADY MĚSTA

- Rada města převzala zpátky nebytové prostory na adrese Masarykova 42, po ukončení nájmu České spořitelny, a ze tří zájemců o pronájem vybrala uchazeče. Nájemné zůstává ve stejné výši.
- V lokalitě bývalého lesního závodu je před dokončením stavba mateřské školy a v rozpracovanosti je stavba bytového domu. Z tohoto důvodu je nutné vzniklé lokality určit jméno ulice. Vzhledem k tomu, že lokalita se nachází v prodloužení ulice U Parku, je navrženo použít toto jméno.
- Nebytový prostor kavárny u KC Panorama – MÚ zveřejnil zájem stávajícího nájemce o pronájem na dalších 10 let. V současnosti probíhá rekonstrukce kavárny, spočívající v rekonstrukci toalet, výměny dlažby, elektroinstalace, osvětlení, výmalby a zasklení venkovního sezení.
- Město vypsallo výběrové řízení na zajištění projektové dokumentace na navýšení kapacity domova důchodců provedením nástavby.
- Rada města souhlasí s postupem při zajištění pitné vody pro pět rodinných domů v Hroznějovicích realizací nových vrtů a s vypsáním výběrového

řízení na jejich provedení s tím, že následně budou v radě města projednány jednotlivé příspěvky na jejich realizaci.

- Rada města souhlasí s výběrem uchazeče firmy Demostav, na zajištění obnovy kapličky Samaritánky v Hamru Hluboké nad Vltavou.
- Rada bere na vědomí informaci o průběhu výběrového řízení na zhotovitele akce rozšíření a rekultivace skládky komunálního odpadu v Municích. Rada města souhlasí s výběrem uchazeče na realizaci zakázky „Práce v lese v roce 2021 pro město Hluboká nad Vltavou.“
- Rada města souhlasí s prodloužením smlouvy na poskytnutí služby „Senior taxi“ na dobu určitou za stávajících podmínek.
- Rada města projednala žádost spolku Hluboká nad Vltavou o poskytnutí dotace na obnovu dvou pěších stezek ve městě. Jedná se o naučnou pěší stezku v Zámostí a pěší stezku ze sportovního areálu do Českého Vrbného s tím, že by druhá stezka byla volným pokračováním Vltavské pěší naučné stezky.

Ředitel PMH předložil radě k odsouhlasení pilotní projekt svozu vybraných odpadů dům od domu, který předpokládá postupné zavedení svozu odpadu od domů v ulicích Zámostí, kde je převážně zástavba RD a je předpoklad, že občané snadno najdou místo pro pytle na tříděný odpad na svém pozemku. Pilotní projekt zatím počítá se svozem dvou nejobtívnějších položek – Tetrapaku (kompozitní obaly) a plastů.

Sníží se tím riziko ukládání tříděného i netříděného odpadu kolem sběrných míst. Redukcí sortimentu odpadu na sběrných místech a snížením jejich počtu se postupně odbourá potenciální nehezké skládky odpadu v jejich blízkosti. Příkladem může být minulý rok zlikvidované místo tříděného odpadu v Zámostí „Na plácku“, kde se tímto krokem podařilo téměř stoprocentně odbourat pohazování odpadků na veřejném prostranství.

Svoz byl prováděn zatím 1x týdně. Po vyhodnocení akce budou případně podmínky sběru a svozu DTD upraveny. K odzkoušení a zavedení bude nutno ze strany PMH zahájit přípravné kroky včetně zajištění materiálu a zahájení informační kampaně v médiích města.

Samotné spuštění projektu se navrhuje začátkem roku.

Náklady na pilotní projekt zahrnují dva okruhy:

1) Náklad na pořízení pytlů na TO pro „Kick off“ projektu cca 120 tis. Kč v r. 2020 a obdobně i v r. 2021.

Tyto částky představují náklady na nákup pytlů, které v první fázi město věnuje občanům na podporu „rozjetí“ tohoto způsobu svozu. Dále je pak na městě, zda bude pytle občanům dále dotovat, či zda si je budou kupovat.

2) Náklad na pořízení SW a HW na evidenci svozu TO cca 60 tisíc. Kč

Jde o náklady na pořízení nástroje pro vyhodnocení efektivních svozů, ale i pro kontrolu, jak jednotlivé subjekty třídí. Do budoucna je lze využít i pro individuální nastavení cen za svoz domovního odpadu a zvýhodnit, třeba snížením ceny svozu DO, subjektům, které odpady třídí.

Do budoucna je potřeba počítat s výrazným zvýšením poplatků za svoz DO. Projekt nepředpokládá zvýšení provozních nákladů PMH spojených se změnou svozů TO. Rada města projekt podpořila a doporučila uvolnit potřebné prostředky.

HLUBOKÁ NAD VLTAVOU PLÁNUJE NOVÝ ZIMNÍ STADION ZA 100 MILIONŮ KORUN

zpráva z tisku

Hluboká nad Vltavou chce postavit zimní stadion zhruba za 100 milionů korun. Do června chce získat stavební povolení, zatím má studii. Starý stadion bude nutné zbourat. Kapacita nového bude 600 míst, zlepší se zázemí sportovců, hrát by se tam měly i vyšší hokejové soutěže. Město chce

požádat o dotaci z Národní sportovní agentury, začít stavět chce na jaře 2022. Hluboká zahájí projektovou přípravu za tři miliony Kč, aby získala v půli roku stavební povolení. Případná dotace by měla pokrýt 70 procent nákladů. Na novém stadionu se bude hrát i univerzitní hokejová liga.

„Každý rok dáváme milion korun na opravy. Stadion je starý asi 20 let, dosluhuje, provozní náklady jsou docela vysoké a zároveň je sezona velmi krátká. Stadion není zakrytý, doba, kdy se tam dá fungovat, je krátká, ani se nedají dohrát finále některých soutěží. Sezónu bychom rádi prodloužili. Má to návaznost i na cestovní ruch, kdy tam mohou týmy z KHL a jiných soutěží jezdit na soustředění, být ubytovaní na Hluboké,“ řekl hlubocký radní David Šťastný (ČSSD).

Studii pro město připravil českobudějovický architektonický Ateliér 8000. Stavba bude víceúčelová, vhodná v létě pro koncerty nebo jiné sporty, například badminton. Zlepší se zázemí sportovců, přibude klubovna.

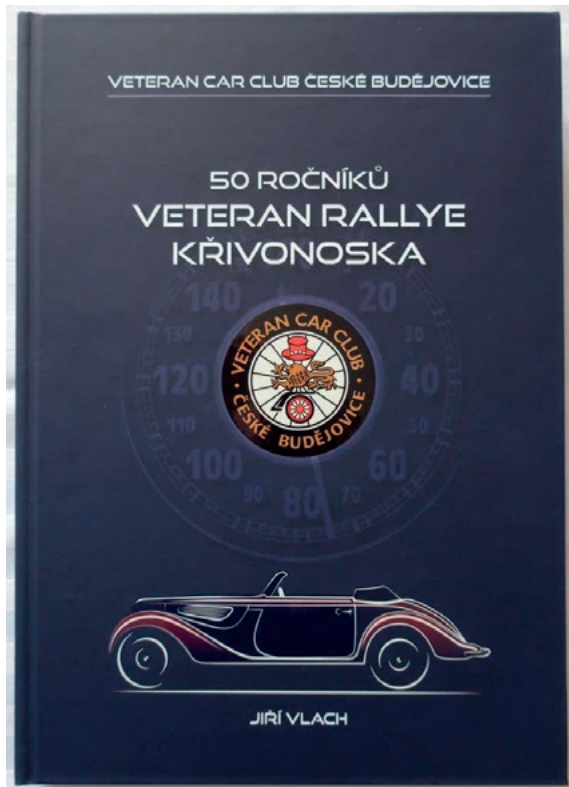
Hluboká, kde žije zhruba 5000 lidí, měla loni rozpočet s výdaji a příjmy téměř 138 milionů Kč. Letos zatím hospodář v rozpočtovém provizoriu.

50 ROČNÍKŮ VETERAN RALLYE KŘIVONOSKA

Výjimečná publikace s množstvím dobových informací a spoustou fotografií na křídovém papíře – to jsou knižní vzpomínky na Křivonosku ve chvílích, kdy hostila veteránská auta, motocykly a bicykly... A kdy se tady sešli milovníci skvělých starých strojů, starých časů. Kdo všechno u toho byl, jak se účastníci pomalu proměňovali v čase (na některých fotografiích jsou o pár desetiletí mladší...), jaké množství aut odmávl startovací praporek, jaké dobové kostýmy na sobě odvážní muži a půvabné ženy mají? Kdo ze zajímavých hostů tady byl?

To všechno najdete v knize Jiřího Vlacha. Samozřejmě pamětníci si užijí více vzpomínání a poznávání osobností a událostí v knize zachycených. Ale i pro mladší ročníky bude podívaná na fotografie krásných autíček našich pradědečků a historky z uplynulých ročníků příjemnou zábavou i poučením.

A těšte se na letos už padesátou první spanilou jízdu veteránů jihočeskou krajinou, doufejme, že v květnu už covidově bezstarostnou.

MUDr. Jan Pírk s chotí

Autor knihy Jiří Vlach

Hrál jste si jako kluk rád s autíčky?

Autíčka jsem jako kluk miloval, vrcholem bylo říditelné na 2 monočlánky, kvůli němu jsem jednoho 25. prosince vstával za hluboké noci a hrál si tajně u stromečku.

Pamatujete si okamžik, kdy jste poprvé usedli do autoveterána?

Já jsem vlastně veterány jezdil do Brna do školy. Nejprve Tatrou 57 B, pak hrdě válečným hrdinou značky Jeep Willys. Veteránem na srazy ale až někdy kolem roku 2000.

Jaký to byl vůz?

Aero 662, malý milý vůz zvaný také podle zvuku při startování „cililink“.

Jak se liší pocit při řízení moderního auta od jízdy v automobilu, který vyrobili naši pradědečkové?

V moderním autě je vše jakoby za clonou, silně „přefiltrované“ – kontakt s vozovkou, řízení, zvuky... Jízda ve starším voze je jaksi autentická, kontakt se vším je přímý, u kabrioletu navíc násobeno chladem, sluncem, vůní lesa či pole, prostě vnímáte „vítr ve vlasech“.

Která značka auta je vaše srdeční záležitost?

BMW.

Napsal jste výpravnou publikaci mapující 50 ročníků Veteran rallye Křivonoska, ale i veteránské počátky v ČSSR a historii Veteran car clubu České Budějovice. Komu je určena a komu udělá radost?

Předpokládám, že největší radost budou mít

pochopitelně členové našeho klubu a další účastníci naší rallye, ostatně reakce po rozebrání prvních sto padesáti kusů to potvrzují. Psána je ale i pro ostatní členy veteránské komunity a ty, které baví se dozvídat o zajímavých starých strojích. Doplněny jsou informace o významných veteránských akcích doma i v cizině, historky z filmování a další.

Co bude s veteránskými autíčky za dalších 50 let? Potkáme je ještě – alespoň svátečně – na jihočeských silničkách?

Já doufám, že ano, jde o součást kulturního dědictví. Doufám, že nakonec ekohysterie, která bohužel např. u elektromobilů vede sice k lokálnímu snížení emisí, ale celkově absurdně k ještě většímu zatížení životního prostředí, nezvítězí.

SLOVO AUTORA

Krásná auta let minulých jsem tiše obdivoval od rané dospělosti, zamilovanost do elegantních linií zejména vozidel let třicátých, a pak do klasických tvarů motorek i automobilů o něco mladších, se s postupujícím věkem stupňovala. Posledních několik desetiletí, a velmi intenzivně zhruba od poloviny devadesátých let minulého století, jsem moc rád zažíval příjemnou atmosféru na srazích a soutěžích historických vozidel, kde z krásné party majitelů byla cítit hrdost na svůj, často s velikým nasazením renovovaný stroj, upřímný zájem o ostatní mašiny a radost z celého setkání. I jako pouhý zvědavý návštěvník, ale pak i jako amatérský začátečník a účastník jsem tu autentickou atmosféru a radost ze sdíleného zájmu silně vnímal a rád k ní co nejčastěji přičichl. Přehlacen všemožným dohadováním v jiných pozicích a situacích jsem se také rozhodl, asi trochu naivně, že v této milé veteránské komunitě snad ani nemohou existovat nevráživost a rozpory, kterýžto dojem, možná spíš přání, si vytrvale snažím udržet.

Prvotním impulzem pro vznik této publikace byl důležitý fakt, že Veteran Rallye Křivonoska, pořádaná Veteran Car Clubem České Budějovice, se dožívá významného životního jubilea, tedy svého!50! ročníku. Zeptal jsem se tedy v partě kamarádů, zda by si toto výročí, zasazené do klubové historie, nezasloužilo zachytit alespoň v nějaké brožurce, aby vše neodplynulo, s lehkou nadsázkou řečeno, úklidem náměstí po úspěšné akci. Že jsem se tím jmenoval dobrovolníkem a stávám se na mnoho měsíců amatérským badatelem a archivářem, trochu detektivem a trochu referentem Úřadu pro uvádění věcí na pravou míru, jsem v tu chvíli netušil.

Z několika následných úvah a debat s kolegy ke koncepci vyplynulo, že se publikace samozřejmě nemůže věnovat „jen“ soutěži Rallye Křivonoska od prvního ročníku. Pokouší se tedy také zachytit kroky, které postupně vedly ke vzniku Veteran Car Clubu Č. Budějovice a má snahu zmapovat první aktivity nadšenců pro historická vozidla v Českých Budějovicích. Chce popsat jejich pionýrské aktivity, spanilé a odvážné výjezdy členů té „první party“ po Čechách i do ciziny, a pak první velké celostátní i mezinárodní akce historických vozidel uspořádané za velkého zájmu diváků na různých místech naší země a v Č. Budějovicích zejména, to vše v šedesátých letech minulého století.

Od let sedmdesátých, paralelně s každoročním vrcholem sezony, kterým pro klub je „Křivá“, jak je familiárně místními naše rallye nazývána, se kniha snaží zachytit i značnou část dalších aktivit klubu nebo jeho členů. Proložena je také drobnými portréty několika výrazných členů klubu a poznámkami o pravidelných účastnících rallye a některých jejich strojích.

Prosím tedy, abyste k publikaci přistoupili tolerantně a s pochopením pro skutečnost, že nemůže a neměla by být ani vyčerpávající zprávou o činnosti klubu, ani kompletním souhrnným katalogem Rallye Křivonoska s výčtem všech účastníků a souhrnnými výsledky, ani obsáhlým sborníkem s osudy všech významných členů, ani souhrnným komentovaným fotoalbem, ani kompletní klubovou kronikou. Je trochou od každého. Snad tedy bude přijato s pochopením, že některé údaje nebo stati v knize nenajdete a některé vám tam případnou nadbytečné.

Všem, kteří přispěli vzpomínáním při mnoha rozhovorech, vyprávěním, psanou poznámkou, historkou, vzpomínkou na kolegu, nebo poskytnutím podkladů, starých dokumentů, fotografií i např. cen ze soutěží k vyfocení, patří velký dík, bez toho by kniha byla daleko méně „živá a barevná“.

Skládání mozaiky této knihy bylo zajímavé, chvílemi lehce archivnický a detektivně dobrodružné a poučné. Dovolím si v drobném žertu konstatovat, že jsem se poučil také o tom, že většina milovníků a majitelů veteránů má velmi krásně až dokonale ošetřené své stroje a průběžně je udržuje ve skvělé kondici, až na výjimky ale považuje za nemístnou ztrátu času označit fotografii na rubu rokem nebo místem pořízení, natož jménem zachycené osoby, a s různými „lejsťky“ je to podobné. A tak to většina veteránistů praktikuje nejen na Českobudějovicku, ale napříč zemí českou. Ani některé kluby nepovažovaly dříve za nutné opatřit propozice nebo startovní či jiné listiny údajem o roce konání té které události. Ve zdravém napětí mě tak udržovalo zjišťování informací o pamětnících, kteří si mnohé pamatovali naprosto přesně, bohužel ale často každý jinak.

Pokud někoho z vás četba nebo listování knihou vyprovokuje k dalšímu přemítání a vyhledání podkladů, dejte vědět. Třeba dáme za nějaký čas dohromady upřesňující, případně rozšiřující doplněk.

Knihu nabízí Knihkupectví Olgy Trčkové – už opět otevřené všem zákazníkům. Přijďte se podívat.

A pokud chcete vidět i pohyblivé obrázky, odkaz na dokumentární film autoveteránů na Křivonosce:

<https://tinyurl.com/krivonoska>

JAK SE ŽIJE VÝTVARNÍKŮM?

HAPPYEND SE SHETLANDSKÝM PONÍKEM ANEB MALÍŘSKÁ FEJSBŮKOVÁ POHÁDKA

Leckterý výtvarník, malíř či sochař je možná za současnou tvůrčí samotu rád. Zavře se v ateliéru a tvoří... Ovšem malířky jsou ženské bytosti. Potřebují občas společnost, holčičí tlachání, vzájemnou lidskou sounáležitost a inspiraci v šumu času...

Jsou roky lehkomyšlné, vzdušné a prolétáváme jimi jako bosonohé víly. Ale pak jsou také roky, které nám naloží na záda trochu tíhy... Starosti, pandemii, ztrátu blízkého člověka, slzy, hořkost. Život nám chvíle smutné střídá s chvílemi šťastnými a spokojenými. Záleží na nás, jak obojí zvládáme. S grácií a elegancí, nebo se skřípěním zubů?

Malířka a výtvarnice Renata Štolbová umí žít inspirativně a s pokorou. A dokáže svou dobrou náladu předávat dál.

Máme povoleno nahlédnout do jejích „fejsbůkových“ minipříběhů a zamyšlení. Těší jimi své přátele a početné příznivce. Myslím, že všichni znáte její tvorbu, je příjemně barevná, konejšivá, hladí po duši a je taková buclatě jihočeská. Jsou v ní postavy, křesťanské motivy, stromy, kytky, krajky, zvířátka a zvířata, figury létající i stojící, usměvavé obličejy (často podobné ksichtíkům vašich známých či přímo autorce). Renata čaruje obrázky a obrazy, maluje keramiku a figurky betlémů, olejové barvy vrství na plátno i dřevo. Její styl si nespolejte. Renatiny práce zdobí domovy, veřejné prostory, čekárny doktorů. Už léta zkrášluje kapličky, boží muka... Ale nečekaná a o to krásnější je novinka loňského roku. Jsou to šátky a šály s motivy jejích obrazů.

Jeden z těch šátků dostala moje maminka k loňským kulatinám. Nosi ho ráda a chlubí se jeho obrázky.

Renata Štolbová si tak pořídila dobrovolné galeristy, kteří chodí po světě a všem radostně ukazují, co namalovala. Jinak je její „domovskou galerii“ Komorní galerie u Schelů v Budějovicích. Výstavu měla Renata Štolbová na podzim také v galerii Knížecí dvůr na Hluboké. Bohužel jen do chvíle, kdy galerie v celé republice uzavřel Covid.

NA CO VŠECHNO LZE MALOVAT?

Skoro na všechno, zejména na 300 let staré dřevo ze statku U Kuchařů. Takže spoluautorem je červotočivý umělec, ale své dílo provedl v dávné minulosti, neb už spousta let v tomto prkýnku nežíje... Myslím, že tento materiál ocení zobrazený Sv. František... první ekolog.

Co všechno tohle dřevo muselo vydržet...? Pár set let se po něm šlapalo v krásatinském statku U Kuchařů, vyřádili se v něm červotočové, snad i další jejich dřevochroustaví soukmenovci, a nakonec ho rozřezané pomaluje svévolná malířka ve svém terpentýnovém pracovišti pod Kletí. Snad všechna ta zmíněná příkoří usmíří malý modrý anděl, na kterého s pokorou shlíží dívka, s úžasem, že se ten zázrak udál právě jí...

ZÁŘÍ

S přicházejícím podzimem začínají moje podvečerní toulky krajinou, je to pro mě nejkrásnější doba v roce. Od září, přes dušičky, advent a Vánoce... Chodívám lesem a loukami směrem na Klet, vždycky až po práci v ateliéru, kdy denní světlo chřadne a můj pes ožívá a hledí významně a neuhne naléhavým pohledem... Zmizeli letní turisté a cesty jsou osamělé, připravené pro básnickou a malířskou imaginaci, kterou ještě posílí...

Zvláštní sny, noční probouzení, neklidný pes, zatoulaný kocour... Ano, čas úplňku.

Za úplňku jsem se narodila, proto jsem na něj dost citlivá. A jako všechno ostatní to řeším malováním. Jiné cesty pro mě není... Chodím v noci se psem ven, všechno má jinou barevnost a kontury, oba vnímáme tu zvláštní atmosféru. Přicházející skutečný podzim... těším se... A maluju obraz, který se jmenuje **Noční strom**.

Zlaté hruštičky... starší obrázek, který již nevlastním. Hruštičky spatřeny při noční vycházce s buldočkem Quidem. Byly za plotem, ale přesahující větev mi umožnila sladké pytláctví. Hruštička snědena na místě společně, neb můj pes miluje ovoce.

ŘÍJEN

Nenecháme si vzít radost ze života, to je v téhle vypjaté době jediná zbraň... Starat se o bližní, rodinu, sousedy v ulici, to úplně stačí. Nespasíme svět, ale to se od nás opravdu nečeká. Sousedka pravila, že nezabije slepici, protože jí má ráda – „Dyž je ten covid, tak je to moje živá duše na dvorku, jinak sem nikdo nechodí“. Dobrý, ne? Řekla jsem: „A ne že ji krocnete, až covid pomine. To by vám posmrtně nevodpustila, strašila by vás v noci kvokáním.“

Ti čtyři býčkové na obraze se pasou pod Kletí, ale tu kapli si tam malířka prostě jen tak vymyslela, protože se jí tam líbila... To my malíři smíme... našťěstí.

DUŠIČKY

V tomto skorodušičkovém nevlídném dni mi udělalo radost 12 zarámovaných šátek. Byl to pokus s antireflexním sklem a krásnou španělskou lištou. Tisk na textilu nevybledne a to sklo by mělo mít těž ochranné vlastnosti...

Sedmdesát osm šátek jsem nafotila s profesionální fotografkou Lucií Frantovou v jejím středověkém ateliéru ve Chvalšínách, v domě s bohatou historií a geniemi loci. Vánoce za dveřmi (a galerie budou patrně zavřeny), moje výstavy zrušeny – tak aby si ženy, anebo pánové pro ženy, mohli dárek pořídit přes virtuální katalog.

Obrazy, šátky, kalendáře, betlémy a také nově rámované reprodukcce s UV vrstvou proti vyblednutí jsem si právě vyzvedla u rámaře... Takže díky za trpělivost, pracuji na tom všem – kromě své obvyklé tvorby. Prostě nechci naříkat, ale nějak flexibilně reagovat na blbou situaci a vytvořit nové možnosti, neb nadávat je pro mě ztráta času! Prostě krizí k růstu, neztrácíme naději... a radostí ze života všemu smutnému navzdory! Dělejme si třeba i jen malé radosti. To Lucifer, ať už si ho představujeme jakkoliv – nemá rád...

Nejlepší terapie je prostě práce, teď jsem dokončila malbu a koláž pro mého kamaráda, který je hodně smutný.

Paní Štolbová, vaše obrázky na mne tak pěkně působí a někdy mne úplně dojmají. Jste moje „fejsbůková“ arteterapeutka. Děkuji!

Miluji samotou noci, oheň, to vše je pro mě tady doma dostupné. Ještě tak mít oslíka... Oslík je moje oblíbené zvíře od dětství. Mám dosud nezpracované trauma ze čtvrté třídy, když mi učitelka ruštiny zabavila mého dřevěného oslíčka – milovaného, pěkně již patinovaného od mých ušmudlaných ručiček. Na konci školního roku jsem se pro něj vypravila do ruského kabinetu a tavišče učitelnice ho někam zabordelila a oslíka už nebylo... Daleko později jsem si to vynahradila za svých zimních a jarních pobytů na Sardinii, tam jsme jich potkávali v horách celá stáda volně, spolu s kozami, ovce a polodivokými kanečky... Namalovala jsem tam hodně zvířátek, leč oslík je vždy nejkrásnější...

ŠÁTKY

Mám radost, že mohu tvořit šátky... Chystám nové, těší mě, že se dobře nosí... Jsem holt umprumačka, nestačí mi jenom malovat obrazy, ale potřebuji svoje malby nějak více aplikovat – takže knižní ilustrace, keramika, textil a také architektura...

K mnoha obrazům ze série šátek se váže příběh, který jsem napsala pod dotyčný obraz v mém kalendáři na rok 2021. Doufám, že to bude rok méně dramatický, než ten letošní, ale astrologicky mi to dost dobře nevychází. Doba nás bude holt tvrdě vyučovat pokoře, skromnosti, uvnitřnění. Doba ztrát, ale i velkých nálezů – vnitřních, osobních a tím pak v celku kolektivních... Kdo pochopí, půjde dál, kdo se uzavře ve vzdoru a ponížení, zůstává stát... Žiji asi v sociální bublině, ale dost lidí toto chápe a jsou to lidé, kteří mají klíče k budoucnosti. Nebojte se, pravil Kristus, a já dodávám, strach je náš největší nepřítel. Strach a z toho pramenící nenávisť. Milujme maličkosti, vaňme si drobných radostí, krásy spadaného listu a lesklých kaštanů v trávě, dešťových kapek... i když se nám to nehodí.

Šátky, ano, mají své jméno podle obrazů – je tam série inspirovaná pobytem pod Vysokým Atlasem v Maroku – neuvěřitelné zážitky. Pak je tam dost obrazů – šátek, které pramení z mých četných pobytů v Bretani. Naposledy jsem bydlela u Marty Železné v jejím úžasném zámku... a namalovala její portrét a manžela Noela. No, a samozřejmě inspirace lásky největší – krajiny býčků, kraviček, ovčí, kopců, samot a lidí zde žijících – krajina pod masivem Kletě znamená pro mě víc, než jsem si myslela. Tady jsem doma i ve své duši...

Renato, když si tak ležím s covidem, vaše minipříběhy jsou balzám na duši. Krásně malujete, krásně píšete...

Budeme obětí mediálních masakrů, které těží z našich strachů? Budeme hrůzou přikrčení sledovat funerální žurnalistiku? Anebo řekneme: A DOST! a budeme se radovat z obyčejných krás života? Stopy ve sněhu, ojíněná větvička, pták v krmítku a vždy úplně jiná barva oblohy. Můžeme se vracet ke kořenům bytí, ano, udělat, co je třeba, ale neztrácet se v bahnitých rétorikách mediálních zpráv. To všechno můžeme, a není to málo!!!

LISTOPAD

Foto: archiv Renaty Štolbové

Dnes jsem z galerie na Hluboké odvezla svou výstavu uzavřenou z důvodu covidu bez pocitu hořkosti... Totiž – mám stále pocit, že prožívám situaci, kdy mám čas pro sebe, pro nové věci. Klekla mi i výstava ve Zlíně, kde mám hodně svých sběratelů... No, a co! Je čas přemýšlet o nových možnostech tvorby, napadá mě tolik věcí, že mě to možná pohltní. Ale přála bych všem tu schopnost a odvahu k přehodnocení dosavadních zaběhlých modelů vztahů, života a možností nevídaných. Je to silná doba a lze ji uchopit tvořivě a z ní vyrůst...

Noční koupání... Ještě stále aktuální... Dokud není mráz, voda je přátelská, ale nejlepší je ráno, asi tak 5 minut plavání, energie na rozdávání... Jak říkával můj ex Tomáš Štolba: „Po ránu moc aktivní, nebezpečná sama sobě...“

Budíž pochváleno otužování. Letos už 27 let. Slíbila jsem vyprávět, kterak se skoro 30 let nekompromisně otužuji a jak to začalo. Bydlela jsem ve Vídni poblíž Belvederu, sdílela jsem obrovský byt se dvěma kunsthistoriky z Tretjakovské galerie. Alexej byl něco jako Ilja Muromec z ruských Bylin, 2 metry, 150 kilo, pracoval v noci, psal o ikonách z rakouských sbírek (nakradených a dosud nevrácených). Pil březovou vodku, nejlepší na světě, kterou si přivezl. V noci si pak smažil jídlo ve společný kuchyni, většinou maso a hranolky s majonézou. Ráno tam bylo kluziště na podlaze ze stříkajícího oleje. Když jsme byli venku, zpíval velmi nahlas krásné ruské písně a árie ve spořádaných vídeňských ulicích. Párkrát nás pro jistotu málem zatkli. Já jsem ráno potřebovala být svěží a bystrá pro práci. Druhý historik umění Alexejem lehce opovrhoval – Igor, vyvátý jogín, vegetarián, střídmy až asketický. Když mě ráno viděl, důrazně mi doporučil ranní ledovou sprchu, s tím, že nesmím vynechat, lepší je samozřejmě koupel venku v řece, či rybníku. No, tak jsem tehdy začala a dodnes nepolevila, i kdybych do vody po čtyřech dolézt měla. Dokáže to úplně každý a pak ta krása, energie a radost po ránu. Stojí to za to!

Reni, krásný počteníčko – napiš další svoje příběhy, život máš pestrý a dar jazyka taky...

ADVENT

Ptal se kdosi, co pro mě znamená Advent... Ano, v mém pojetí čas usebrání, očekávání příchodu Světla, Naděje a to celé v tichém rozjímání při světle svíčky, při poutích lesem, které nejsou jen nutným venčením psiho přítele... chůze s modlitbou a meditací, zatímco blažené zvíře hledá stopy v jinovatce. Doma pak vlídný ateliér v očekávání duchovní tvorby, podpořený poslechem stanice Vltava a usměrněný oduševnělým programem oblíbeného rádia. Nikdo nezvoní, nevolá a já se nořím do posvátného času, který neodvratně spěje k vyvrcholení, ke skromným Jeslíčkám chudého dítěte – Spasitele.

Tolik k ideálu, leč věc se má jinak. Dům zavalen třicetiletými nánosy z vystěhovaného ateliéru v Dobré Vodě, třetihorní obsahy byly přivezeny v banánových krabicích, jejichž obsah mě nemilosrdně vrací o třicet let zpátky a vůbec se neptá, zda o to stojím. Prvosignálový pocit je jasný. Polít benzínem, zapálit a odejít směrem k nádraží. To neudělám, protože nechci obtěžovat náš místní sbor dobrovolného hasičstva a svévolným neukázněným chováním přehodit zodpovědnost na muže a chlapce, které často vidám, když nacvičují rychlý start k hasící hadici.

Takže jiný, dospělejší scénář. Tatínek, 93 let, po malé porci nudlí s mákem – jeho oblíbené jídlo, ale vzhledem k věku v jiné gramáži – usnul hlubokým spánkem. Já se vydávám na adventní pouť, nejprve tichou krajinou z Holubova až do Srnína, pak moje auto odbočí vpravo na krumlovskou hlavní cestu... za pár minut jsem v Kauflandu, nakoupím v klidu večera vše potřebné a pídím se po volných banánových krabicích, neb stěhování nebere konce. Ty staly se v našich zemích symbolem dobré úschovy všeho, co je potřeba dočasně (někdy doživotně) umístit. A tak pátrám v poloprázdném supermarketu po těchto kvalitních, již téměř archetypálních kartonových schránkách... není jich mnoho. Jako adventní anděl ke mně přistoupí dívka, která bělostnou rouškou nazakryje tmavší pleť, a praví: Mám ještě čtyři čisté banánovky, počkám na vás u pokladny. Nákup je malý, zabírá jenom přední sedadlo, ale kufr a zadní sedadla zdobí krásné, čisté krabice. Vracím se tichým krajem, dávám pozor na zvěř, která často kříží moje adventní poutě jiného druhu...

TATÍNEK

Zdá se, že čas je zahuštěn a zakalen strachem, vzdorem, zoufalstvím a smutkem... otazníky a bezradnosti. Na konci všech zmíněných emocí by mohlo být prosté odevzdání se, vzdání se režie nad veškerenstvem, vzdání se jakýchkoliv scénářů, ať už souvisí s čímkoliv. Abych nezůstala u abstraktních moudrů a neuchopitelných úvah... V mém případě to znamená: Vymyslela jsem si, že tatínka, 93 letého, kterého mám nyní ve své domácí péči, rozchodím, vykrmím a dám mu naději ve společně stráveném čase, umožním mu společenský život, setkání s přáteli, příbuznými, které má rád. Vlastně jeho krásná vlastnost je právě ta, že má všechny návštěvy své i moje rád. V neděli byl u nás takový den – pozvala jsem jeho oblíbené příbuzné, navařila jsem, víno teklo proudem, táta byl šťastný...

A já musím přijmout, že se mu nějaké přání splnilo a že on si přeje už jít... jít domů... Říká, vezmeme se s maminkou za ruce a budeme zase spolu. A já mám dilema. Krmím ho, kupuji nutridrinky, vitamíny, a tak dál, a současně vím, že by už radši nebyl. Kde je ta křehká hranice – toho, co mám ještě udělat, aby byl se mnou a co neudělat, aby už odešel tam, kam se těší...? Asi se vrátím k začátku úvahy. Pustit neznamená nedělat nic. Dělat vše jako obvykle a nespolehat na vítězství svého počínání, udělat to, co je třeba – s láskou, a pak to odevzdat s vírou v řešení Vyšší moci. Ať už si ji představujeme jakkoliv...

Popisuji zde svůj nenápadný domácí příběh, ale myslím, že to nějak dobře funguje v jakékoliv náročné situaci – zvláště v tuto dobu.

Renato, přeju hodně sil a hlavně bezmeznou důvěru v Nejvyšší režii.

Táta se do mé lehké bláznivé domácnosti přistěhoval někdy v listopadu. Zpočátku mu byla v kamenném domě zima. Byl zvyklý na pěkných 27 stupňů, jenže to je teplota, kdy se mi přehřívá mozek. Pod mým heslem „starý pes miluje nové kousky“ jsme se nenápadně propracovali na únosných 21. Také jsme postupně odbourali ranní hodinku umírání (jsem na konci, už mi nekupuj nový ponožky, atd.) Pak pro zbystření paměti výčet drahých blízkých, kteří tam na něj čekají (seznam postupně upgraduje). Následuje seznam pokynů pro poslední chvíli. Namítám, že než k tomu dojde, budu já plně dementní a nezpůsobilá těch úkonů. Tatínek přežil 2. světovou, znárodnění rodinné firmy, PTP, estebáky, komunisty, soud o restituce a naposled nedávno přechodil Covid. Než ho kamarádka Hanka ostříhala, vypadal jak houslista Rafael Kubelík, nebo Keith Richards ze Stounů. Omládl nejen sestřihem, ale pohledem na Hančiny nohy (máte je jak srnka!). Začínáme trénovat chůzi. Už jsme došli k rybníku. A příště se mnou do ledové tříště!

Příběh dnešních dnů. Vyprala jsem tátovi košili. Bohužel i s mobilem v kapsičce... nenaskočil. Ano, sušen, rozebrán, tři dny a tři noci. Táta tu ztrátu nese velmi osobně. Tak jsem mu ze svého mobilu umožňovala všechny jeho hovory. Dnes jsem si do svého velmi chytrého mobilu aplikovala bankovníctví a ono po mě chtělo nějaké pro mě neznámé píny a hesla prý pro zamčenou obrazovku. Mobil totálně zablokovaný, bez možnosti jej jakkoliv užívat... Skončila jsem u skvělého kluka vedle Broukárny v Budějovicích, už bylo po zavíračce, on potřeboval jít domů... Ale nešel... Tak jsme se během zkoumání mého mobilu dostali na veskrze duchovní téma času covidu: Všechno je v prdeli, ale máme možnost si dělat radosti doma, v blízkém okolí a prostě být nenasraný, ale vlídný. Pod tím si nepředstavuji úsměv předčasně spasených, ale právě tu ochotu, lidskost a vlídné zacházení...

Mobil je možná v háji, ale zážitek z té nezištné pomoci – ten zůstává... A to je myslím východisko – nespasíme svět, ale upečeme ovdovělému sousedovi bábovku. Zítra jdu opět zkoumat možnosti resuscitace mobilu, jak mi to nabídl ten dobrý muž – udělá, co je v jeho silách. A já asi upeču tvarohový koláč... a vezmu ho jemu, a pak na workshop keramiky v sobotu v Klenovicích.

KUKI JE HEZKÉ JMÉNO PRO KONÍČKA

Na konci roku jsem namalovala červeného koníka... Pak jsem dostala krásný úkol, namalovat obraz pro přítelkyni. Malovala jsem Kamilu, kterou znám více než 20 let a mám ji ráda. Namalovala jsem i tři poníky, které dostala darem od přítele veterináře... malovala jsem je a přitom jsem se do nich zamilovala. Koně, koníčky, maluji od dětství. Řekla jsem si – kdy, když ne teď? Tak už mám zamluveného shetlandského poníka, počká na mě, než postavíme stájek. Začátkem ledna přicestuje konibusem z Rychnova nad Kněžnou do Holubova. Život začíná po šedesátce! Přeji dobrý rok 21!

Koníček se jmenuje Kuki a přivezu si ho v neděli. Je to malý shetlandský poník, na kterého majitelé nemají čas, a jejich děti přestal bavit. Je to tvor milující putování jako já a můj buldoček Quido, tak si od této naší trojice slibuji společné výlety krajinou, toulky mírnou, laskavou divočinou po cestách méně známých v Pošumaví a Blanském lese, nevylučuji též návštěvu poutních míst, kapliček a studánek, kterých je v blízkém okolí nespočet. Budu si je kreslit, fotit, malovat a dělit se s vámi o radost z putování... Jsou to krásné plány a nikterak náročné, vlastně je dávno provozuji, jen dosud bez koníka. Ostatně koníci mě spolu s oslíky obklopují od raného dětství v podobě hraček, obrázků, sošek. Když se rozhlédnu po svém příbytku s ateliérem, mám jich už slušnou sbírku... Můj oblíbený je asi

30 let starý, vyřezal ho Tomáš Štolba a namalovala jsem ho já. Doprovází mě po různých mých domovech, až jsme spolu zakotvili pod Kletí. Quidu koničkovi kdysi ukousl kopýtko, patrně z čiré žárlivosti. Já jsem ho vylovila z bezedné buldočí tlamičky a přilepila na pahýlek. Od té doby si konička lépe hlídám a on mi to oplácí věrnou přichylností.

Stájka na konička se mystickým způsobem vznášela nad střechou našeho domu. Jinak to nešlo a byl to boj o centimetry v rámci možnosti jinak úžasného zdvihacího stroje pana Cudlína z Holubova. Naštěstí domeček pro koníka z dílny mého skvělého Mistra tesaře Honzy Bartoše, který je též autorem mé bytelné přístavby, ve které všichni mí přátelé chtějí jíst, meditovat a milovat, něco vydrží. I mystický transport vzduchem. V sobotní ráno se tedy stájka vznesla a pak stanula u domu v zahradě. A obraz, který k tomu patří je pochopitelně s koničkem...

Totíž v neděli ráno v 7 hodin, ano, už v sedm!!! za relativně třeskutého mrazu, odjeli jsme autem s koňským přívěsem přes Prahu, Hradec Králové a dále do Orlických hor pro mého vysněného shetlandského poníka. Do předešlé noci se u mě v Holubově zdokonalovala dřevěná stájka, vylepšovaly se nášlapy pro poníkova kopýtko, zvažovala jsem kvalitu sena a jeho přílišnou dostupnost – totiž, poníci se rádi přezírají, ano, přiznávám, tato vlastnost mi není neznámá. Jenže u koní to má často fatální následky. U lidí taky, ale doufám, že ne tak prudce... konec konců zákeřné období vanilkových rohlíčků mám jakž takž za sebou... Uberu ze své obvyklé epické šíře – ujeli jsme 650 km, poníček Kuki je již doma a já jdu na půdičku vyhrabat svůj horolezecký spacák údajně tepelně komfortní kolem -20 stupňů, abych zvíře v novém domově neponechala bez dozoru a hlavně bez mé bezpodmínečné lásky, kterou ani mráz, ani další záludné přírodní a jiné živly, neumenší. Moje pražské přítelkyně, které v době mé nepřítomnosti pečovaly o blaho mého tatínka, skepticky komentovaly můj časně ranní odjezd, něco na způsob – sisetotálněpomátlatytohomášsnadmáloneboco – a pak šly dospat do desíti, neb můj tatínek – kam taky v 93 letech spěchat – vstává kolem poledne.

Tak teď své vyprávění prudce ustřihnu: Kuki je DOMA, buldoček je emočně vypjatý, uvidíme zítra a hlavně vyfotím novou situaci na mém dvorku... Protože dnes je Fejsbúk o koze a já o voze (s poníčkem Kukim)...

Nojo, holt mě ta zvířátka a zvířata pronásledují celý život. Mám obraz, který je volnou variantou na téma ilustrace ke středověkému Románu o lišákov. Byly to vlastně příběhy o zvířatech, předchůdci bajek od La Fontaina. Vytvořila jsem tehdy sérii ilustrací. Revoluce 89 změnila smluvní podmínky pro vydání té knihy pro Francii, nakonec jsem místo toho ilustrovala Evropské báje a legendy, 93 ilustrací. Ale ty zvířecí historky mi zůstaly, viz Hostina zvířat. V Bretani si koupil metrové plátno s podobným námětem francouzský politik, že prý mu připomíná evropskou politickou scénu... Posuďte sami!

P. S. Nenápadná kočička krade ze stolu rybky a podává je malému kocourkovi pod ubrusem... Nahoře – vrána čeká na svou příležitost... Silný vlk je vždy manipulován obratným lstivým lišákem. A tak dál...

JARO UŽ BRZY PŘIJDE

Není vše jen o koních, ale i o těšení na jaro. Posílám vám všem obraz Jaro.

Renata Štolbová se narodila v Českých Budějovicích. Po letech ve městě se přestěhovala a žije a pracuje v Holubově pod Kletí na Českokrumlovsku. Absolvovala Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor český jazyk a výtvarná výchova a Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, obor ilustrace a grafika.

Ve své profesionální výtvarné činnosti se věnuje malbě, kresbě, knižní ilustraci (ilustrovala 20 knižních titulů pro česká a zahraniční nakladatelství), dále divadelní a loutkové tvorbě a psychoterapii. V současné době se věnuje malování autorských šátek.

V roce 1996 vytvořila 14 obrazů Křížové cesty v kapličkách kolem kostela Kiliána Ignáce Dientzenhofera v poutním místě Dobré Vodě u Českých Budějovic a vytvořila Křížovou cestu v návesní kapli sv. Václava v Úsilném u Českých Budějovic.

Svým dílem je zastoupena v českých i zahraničních soukromých sbírkách, např. v USA, Kanadě, Venezuele, Holandsku, Německu, Japonsku a v Jihoamerické republice. Renata Štolbová uspořádala nespočet samostatných a kolektivních výstav jak doma tak i v zahraničí.

Společně s řezbářem Tomášem Štolbou, vytvářejí dřevěné malované betlémy, z nichž řada je majetkem soukromých majitelů.

Renata Štolbová vystavovala u nás na Hluboké v Knížecím dvoře už několikrát

Renata ŠTOLBOVÁ - obrazy a autorské šátky, Tomáš ŠTOLBA - dřevěné sochy - 12. 9.–1. 11. 2020

Adventní a Vánoční inspirace 2017 (malba-grafika-keramika-sochy) - 26. 11.–17. 12. 2017

Výstava kmenových autorů Galerie - 14. 10.–25. 11. 2017

Štolbová Renata - Krajina mého mládí - oleje - 12. 9.–16. 10. 2015

Renatu Štolbovou můžete po dobu uzavřených galerií navštívit v jejím ateliéru v Holubově pod Kletí a vybrat si šátek, obraz, rámovaný tisk na hedvábí pod antireflexním sklem, autorské pohádky a kalendář nového roku... snad bude příznivější... Webové stránky renatastolbova.cz, tel. 778 001 245

KŘÍŽŽÁCI 2020

Rok 2020 měl být pro divadelní soubor Křížžáci plný aktivit.

Ale všechno bylo jinak.

V lednu, jako každoročně, jsme odstartovali divadelní sezónu premiérou nově nastudované divadelní hry **Je to na bednu**, v režii Zdeňka Duška a za dramaturgické a scénografické spolupráce členů činohry Jihočeského divadla pana Jiřího Untermüllera a paní Jaroslavy Červenkové. Odehráli jsme pár představení a museli jsme vzhledem k celorepublikovým opatřením činnost ukončit. Jak příznačný podtitul měla tato divadelní hra: „Zabedněná fraška z časů, o nichž už nikdo nevěří, že byly“.

V březnu bylo v plánu **divadelní jásání**. Pravidelná akce, při které se scházíme spolu s přáteli a kamarády v hotelu Záviš z Falkenštejna. Atmosféru celé akce vždy vyšperkuje parta hudebníků z kapely Shelou Band. Tančíme a jásáme. To už jsme letos bohužel také nestihli.

A následuje měsíc květen. Měsíc, na který se vždy moc těšíme a který připravujeme, plánujeme a zařizujeme minimálně půl roku dopředu. Letos měl proběhnout již šestý ročník festivalu amatérských divadelních souborů s názvem **Křížem krážem za divadlem**. Tato akce má od svého prvopočátku jediný cíl. Setkání spřátelených souborů a divadelníků nad prací uplynulé sezóny. Pestrost festivalu zajišťuje skutečnost, že polovina programu je vyhrazena souborům, které stály u zrodu festivalu a druhá polovina nováčkům. Ale nejedná se o nováčky ledajaké. V rámci volné

spolupráce s hercem z Jihočeského divadla Jiřím Untermüllerem a Ateliérem 3D jsou do programu zařazena představení hereckých a muzikálových kurzů, které Ateliér každoročně otvírá. Vždy se jedná o jiné skupiny, jiný repertoár. Festival nalezl v předchozích letech své útočiště v přívětivých prostorách zámku Ohrada. Ale nejen tam. Divadelníci vyjeli za diváky místním turistickým vláčkem a odehráli svá představení na náměstí, u kostela i v prostorách sportovního areálu. A to není vše, večer, po skončení posledního představení mají jeho účastníci možnost obohatit své zkušenosti v rámci workshopu IMPRO s lektorkou Ninou Mocovou. Zkrátka Křížem krážem za divadlem. Za podpory Města Hluboká nad Vltavou a Jihočeského kraje se tak mohou na Hluboké potkat amatérští divadelníci z celé republiky. Během víkendu jsou k vidění různé žánry, od baletu, pohádek pro nejmenší, pestrých divadelních představení až po ohromující zvuky afrických bubnů. Festival se bohužel také nekonal.

V září, nejpozději však v říjnu, začínáme obvykle zkoušet představení na novou sezónu. Moc jsme se těšili, protože jsme měli v plánu zpívat. Takový **malý divadelní kabaret** s písničkami. Tak jsme se v září sešli, rozdali si scénáře a noty a... vzhledem k celorepublikovým opatřením už jsme se nesešli.

Ještě v říjnu jsme chtěli pořádat divadelní představení našich „kolegů“ z Jihočeského divadla. Ti k nám měli přijet odehrát představení „Společnost vlastníků“. Tak to se také nekonal, je odloženo.

Nápadů, námětů a plánů máme stále dost! Tak třeba, což takhle zahrát si na úplně novém, nezvyklém místě. Což takhle zahrát si **divadlo na Karlově hrádku**? Divadelní soubor Křížžáci se stal v loňském roce shodou okolností také jedním ze zakládajících členů spolku Karlův Hrádek z. s. A to by nebyl náš divadelní guru Jiří Untermüller, aby něco nevymyslel. Už plánuje, píše, skládá a přemýšlí, proč se vlastně Karlův hrádek jmenuje Karlův? Mohl se tam být jen zastavit sám Karel IV.? A proč bychom si o tom nemohli zahrát divadlo? No protože vzhledem k celorepublikovým opatřením nemůžeme. Zatím nemůžeme!

Víme, že divadlo je pro nás jen koníček, že se divadlem neživíme a že nám chybí „jen“ ta tvůrčí práce s přáteli. Víme to a držíme divadlu palce, ať tuhle zvláštní a smutnou dobu ve zdraví přečká.

Divadelní soubor Křížžáci

VELIKONOČNÍ STEZKA ZA OBŘÍMI KRASLICEMI... MŮŽEME SE TĚŠIT?

Projekt s názvem „Velikonoce na Hluboké“ se stal díky svému charakteru rodinné a zároveň charitativní akce jednou z nejvyhledávanějších společenských aktivit brzkého jara. Každým rokem tuto akci navštíví více než 20000 návštěvníků. Symbolem jsou obří, bezmála 700 kilogramů vážící kraslice. Pokaždé nově pomalovány akademickými malíři, ale například i dětmi, sportovci, místními spolky...

Budeme skoro třicet obřích kraslic poschovávaných u nás na Hluboké a blízkém okolí hledat i letos na jaře?

Zeptali jsme se Valerie Chromé ze spolku Hope4you z. s., která se svými kolegy jako každý rok akci organizuje.

Valerie, jak to letos ve ztížených covidových podmínkách s vajíčky bude?

Stežku s velikonočními vajíčky připravíme! Dohodli jsme se s městem, že nic nevzdáme, jen přizpůsobíme akci tak, aby se konat mohla. Dopředu nezjistíme, v jakém stupni protiepidemických opatření v dubnu budeme, musíme tedy realizaci připravit co nejbezpečnější. Namalujeme 27 kraslic, uděláme tři procházkové či závodní okruhy – ať si to každý pojme podle svého. Budeme je situovat zase raději mimo centrum města a lidé je budou moci procházet.

Rodinou hru s mapou tentokrát nebudeme startovat hromadně. Lidé budou vycházet jednotlivě s instrukcemi v mapce, kterou samozřejmě připravíme k dispozici.

Terénní běh a canicross

provedeme také bez hromadného startu. Loni se sice posledního května hromadný start povedlo uskutečnit, ale letos je covidová situace horší a nemůžeme se spolehnout na to, že v dubnu už bude všechno v pořádku. Připravili jsme ale aplikaci do mobilu, a to znamená, že běžci si po celou dobu konání akce **Velikonoce na Hluboké, tedy od 2. dubna do**

31. května, budou moci trasu kdykoli zaběhnout. Pořadatelé přítomni nebudou, ale trasa bude vyznačená, a běžci si díky své stáhnuté aplikaci budou moci zapsat svůj čas, ten nám mohou posílat, pokud budou chtít. Anebo mohou závodit sami se sebou, běhat opakovaně a vylepšovat si své skóre. Konzultovali jsme to s některými běžci a tuhle variantu si chválili – trasy během předešlých let byly těžší i méně náročné, ale tím, že si trasu budou moci proběhnout víckrát, budou ji znát a tedy vědět, jak rozvrhnout síly. Výborná věc. Určitě pak uzavřeme celou akci vyhlášením výsledků.

A váš každoroční charitativní počín, zvládnete i ten?

Chceme podržet i náš každoroční charitativní cíl. Protože už víme, komu se letos budeme snažit pomoci. Děkujeme Martinovi Hájkovi z reklamní agentury Kelt, který nás navedl tím správným směrem. Chceme prospět čtyřleté Adélce z Bavorovic, holčičce s těžkým zdravotním postižením. Protože její rodiče jsou v tomto směru velmi skromní a neozvali se nám, vůbec jsme netušili, že takovou holčičku tady máme. Budeme se snažit pro ni vybrat peníze na neuror rehabilitace, což jsou speciální rehabilitace ordinované přímo pro ni na míru. Je to záležitost, kterou si rodina nemůže sama dovolit, přitom naděje na zlepšení je velká. I když úplné vyléčení bohužel nikdy nenastane.

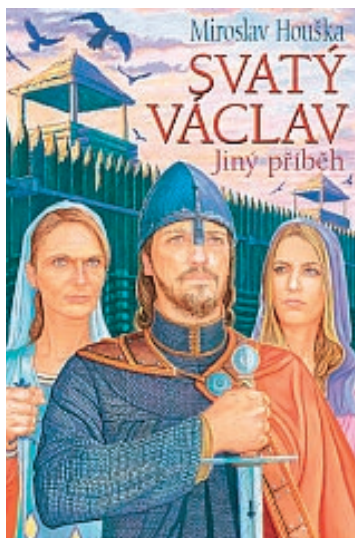
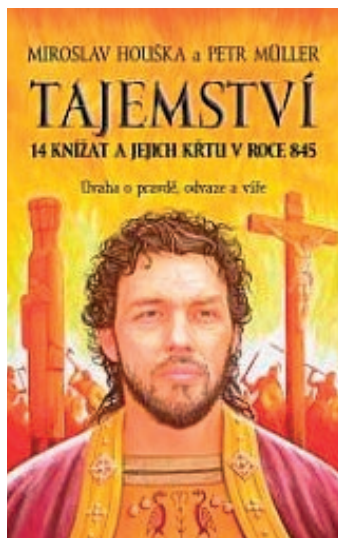
Samozřejmě situace je horší v tom, že letos budeme k finanční sbírce potřebovat dárce, kteří sami pošlou peníze na účet. A mrzí nás, že nebude možné provést hromadné starty akcí. Byla to společná událost a dřívější startovné bylo také vždy spojené s nějakým dárkem z naší strany, čelenkou, šátkem, tričkem. Startovali jsme napřímo a pro všechny závodníky najednou, měli jsme měřicí zařízení, vyhlašovali výsledky, blahopřáli spolu se sponzory. To vše tentokrát odpadne a jako všechno v době covidové bude pouze individuální.

Nejsme schopni odhadnout, jakou částku vybereme. Samozřejmě sháníme sponzory a spoléháme na sounáležitost dárců, kteří budou mít vůli přispět. Nachystáme také kasičku do Knihkupectví paní Olgy Trčkové, kde se zase jako loni budou kupovat mapky s umístěním vajec.

Doufejme tedy, že i letošní velikonoční akce s vajíčky přiláká rodiny i běžce, a také dárce pro dobročinnou sbírku. Koneckonců i loňský charitativní projekt „Velikonoce na Hluboké – Řetěz naděje“ dokázal v krizovém období loňské první vlny covidu získat pro Animal Rescue, odchytovou službu a útulek pro zvířata, dohromady téměř 60 000 korun.

PANÍ KNIHOVNICE ZNÁ SVÉ ČTENÁŘE

Často chodím do hlubocké městské knihovny. Nyní bohužel ne dveřmi, ale k oknu „hladovému“ po knihách. Vedoucí knihovny paní Marie Krejcarová za léta naší čtenářské spolupráce ví, jaký sortiment pro mne má vybrat. Při minulé návštěvě mi nabídla dvě knihy s historickou tematikou. Po obou jsem ochotně sáhl, zvláště po sdělení, že je psal pan Miroslav Houška z naší Hluboké.

Měly lákavé tituly: **Tajemství 14 knížat a jejich křtu v roce 845.**

Spolu s Miroslavem Houškou ji psal Petr Müller, stejný přítel historie.

Druhou knihu **Svatý Václav – Jiný příběh**, napsal pan Houška sám. Vyšla v roce 2019. Autor není povoláním spisovatel, vede soukromou advokátní praxi, ale historie jej „drží“ od dětství.

Obě knihy jsem upřednostnil a dal se zvědavě do čtení. Rád se s vámi, milí čtenáři, stručně podělím o jejich obsah. Především nejsou k „rychlému čtení“. Dojem je podobný jako v oné anekdotě: Starého Žida na smrtelném loži se ptají jeho synové na tajemství života. Odpoví jim: všechno je jinak!

Totéž se děje v obou knihách. **Tajemství 14 knížat...** řeší otázku, proč tato česká pohanská knížata v kruté zimě ledna 845, spěchala do franského Řezna nechat se pokřtít. Autoři mají zcela nový pohled na české dějiny.

Pro mne byla čtenější kniha o Svatém Václavu – **Jiný příběh**. Připomíná mi /autor snad promine/, styl moderního Jiráska. Fiktivní příběh rozvinutý na 147 stránkách knihy, nás neodolatelně vtahuje do děje počátku 10. století. Dramatické příběhy jsou doplňovány glosami „zamyšlení autora“. V závěrečné části „Pár slov navíc“, předkládá spisovatel čtenáři nevyřešené otázky.

Obsah knihy opravdu splňuje dodatek v jejím titulu **Jiný příběh**. Obě díla jsou určena těm, kteří mají rádi historii a překvapení. Výstižné jsou ilustrace Milana Fibigera.

P. S. Autor Miroslav Houška slibuje další pokračování v knize **Podiven – Návrat bojovníka**.

František Kvapil

Malý dodatek k článku pana Kvapila od hlubocké knihovnice Marie Krejcarové:

Obě knihy do naší knihovny věnoval hlubocký rodák pan Miroslav Houška. Chodil ke mně do knihovny už jako dítě a byl to veliký čtenář a zajímal se hlavně o dějiny.

Před Vánoci přijel na Hlubokou a kontaktoval mě. Sešli jsme se v knihovně ještě s jeho synem a on mi věnoval knihy do hlubocké knihovny.

Na oplátku jsem našla staré seznamy čtenářů a ukázala jsem mu záznamy o jeho členství. Bylo to velice milé a příjemné setkání. Pan Houška navštěvoval naši knihovnu od roku 1979 až do roku 1991. Pak odešel studovat práva na Univerzitu Karlovu v Praze.

KNIHY, VĚNOVANÉ HLUBOCKÉ KNIHOVNĚ...

„Rád bych Vám, buď knihovně, nebo Vám osobně, věnoval jednu, dvě nebo tři (dle Vašeho zájmu a výběru) knihy, na kterých jsem se podílel, neboť díky Vám, hlubocké knihovně a hlubocké základní škole jsem získal základy, na kterých stavím.“

To byla nabídka Miroslava Houšky hlubocké knihovně, a proto si jeho knihy nyní můžete v knihovně vypůjčit.

Využili jsme příležitosti, a zeptali se ho:

Jaká je vaše oblíbená postava z historie?

Jan Žižka z Trocnova a Kalicha.

A jaká ze současnosti?

Jordan Peterson (západní filozof).

Využil byste stroj času, kdybyste měl tu možnost?

Ano, určitě.

A kam byste se vydal, u čeho byste chtěl být?

Na Moravské pole. Změnit bitvu, ke které tam došlo 26. 8. 1278. Věřím, že pokud by dopadla vítězstvím Přemysla Otakara II., pak by on, jeho syn (Václav II.) a vnuk (Václav III.), postupně vytvořili velkou říši (s centrem v Čechách), která by v modifikované podobě existovala dodnes. Díky ní by nedošlo ke spoustě tragických událostí (např. třicetiletá válka, Mnichovská smlouva apod.)

Domluvili bychom se v těch dobách naší češtinou?

Ne. Tehdejší jazyk obsahoval řadu výrazů, které jsou dnes již nepotřebné a zapomenuty. Naopak, čeština byla, zejména od 19. století, obohacena spoustou zcela nových slov, která reagují na technický, ekonomický a společenský vývoj.

Některá jména z těch dob používáme dosud a najdeme je v kalendáři: Václav, Štěpán, Boleslav, Zdislava, Drahomíra... Kde jste se inspiroval pohanskými jmény?

Květoš, Hněvsa, Mstina, Sosnava, Svatka, Borka... Našel jsem je v Kronice české od Václava Hájka z Libočan.

Všichni tito lidé podle něj žili na Budči, kde se odehrává část mojí knihy **Sv. Václav – Jiný příběh**.

Myslíte, že by sv. Václav uměl být i dnes dobrým vojvodou naší země?

Myslím, že ano. Osobně bych přivítal, kdyby v čele bájných rytířů vyjel z Blaníku a společně se projeli po trase Poslanecká sněmovna, Senát a vláda ČR.

ZNÁTE Z VLASTNÍHO KRMÍTKA

ANEB JAK VYPADAJÍ PTÁČCI ZPĚVÁČCI

SÝKORA KOŇADRA / PARUS MAJOR

je naše největší a nejrozšířenější sýkora. Koňadra je poměrně výrazně zbarvená. Má žluté břicho s podélným černým pruhem, černou čepičku a černě lemované bílé líce. Má velmi rozmanité hlasové projevy a je poměrně dobrý imitátor hlasů jiných druhů. V létě se živí hmyzem, ale v zimě musí přejít na semena s vysokým obsahem tuku, která často nacházejí na krmítkách (nejlépe slunečnice) a jsou ochotni si pro ně přiletět až na lidskou ruku. Dále ochotně konzumují různé živočišné tuky (např. hovězí lůj) a v Anglii prosluly sýkorky tím, že se naučily rozkládat hliníkovou víčka lahví s mlékem a sezobat smetanu pod ním.

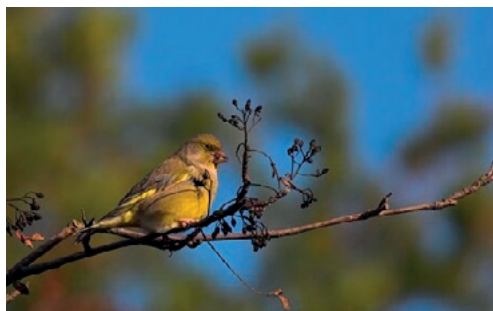
Sýkora koňadra je velká asi jako vrabec, ale štíhlejší. Je to naše největší sýkora, je 14 cm dlouhá a váží 20 g. Hlavu má černou, jen tváře a příuší jsou bílé. Černá barva pokračuje i na náprsenku a zužuje se do černého pruhu, který se táhne přes břicho (u samic je tento pruh tenčí a méně výrazný). Hřbet je žlutavý až zelený, břicho žluté, kostřec a svrchní krovky ocasní modrošedé, křídla jsou tmavá modrošedá s nevýraznou bílou páskou. Zobák je silný, kuželovitý a černý. Mladí ptáci jsou bledší a líce mají žlutavé, zobák hnědošedý. Sýkora létá vlnkovitě a poměrně rychle.

SÝKORA MODŘINKA / CYANISTES CAERULEUS

Jejím specifickým znakem, který ji odlišuje od podobné sýkory koňadry, je modré temeno hlavy a tmavý pruh přes oči a spodní stranu hrdla. Čelo a líce má bílé, zátylek, křídla a ocasní pera modrá, hřbet je nažloutle zelený, břišní strana těla je širově žlutá s úzkým černým proužkem, končetiny modravě šedé a barva očí tmavě hnědá. Mladé sýkory jsou nejprve šedé se světlým modrým odstínem na zádech, později získají nápadně žlutější zbarvení než jejich rodiče.

Sýkora modřinka je stálý druh. Obývá listnaté i smíšené lesy, parky, aleje, zahrady, ale i centra větších měst. Na zimu tvoří smíšená hejna a stejně jako ostatní sýkory vyniká i tento druh neobvyklou čiperností a mnohdy při hledání potravy na větvích visí hlavou dolů. Na stromech se pohybuje kodrcavými poskoky, podobně jako šoupálkovití. Sýkora modřinka se nejčastěji ozývá nápadným „tý-tý-tý“, jako varovný zvuk používá výrazné „čír“.

ZVONEK ZELENÝ / CARDUELIS CHLORIS

Je velký přibližně jako vrabec. Má podsadité tělo, velkou hlavu a silný kuželovitý zobák. Je sexuálně dimorfní, zatímco samci jsou zbarveni zeleno-šedě, samice jsou nenápadně šedohnědé s jemnými tmavšími pruhy na svrchní části těla. Končetiny jsou u obou pohlaví červeno-hnědé a oči i letky tmavé, zvláště v letu je pak patrná také žlutozelená skvrna na křídlech a dva žluté pruhy na ocase. Mladí ptáci jsou podobní samicím, ale mají světlejší, tmavě pruhovanou spodinu těla. Zvonek létá ve vlnkách.

Zvonce se nejčastěji se ozývají krátkým „gyk“, „kip“ nebo stoupajícím „tuí“. Zpěv je zvonivý, často předváděný v jakoby netopýřím letu a v základě zní asi jako „djyp-djyp-djyp djýrrrrrrr-tuj tuj tuj-duit-tjip tjip-tjip-tjip dýrdýrdýdýr djýrrrrrrr“ ap.

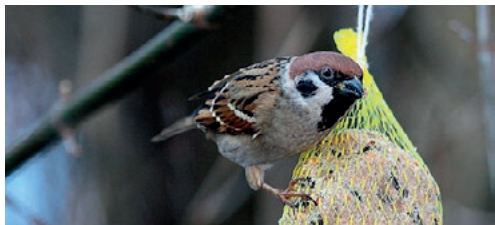

VRABEC DOMÁCÍ / PASSER DOMESTICUS

Vrabec domácí se v dálce jeví jako poměrně nenápadný zavalitý pták, ale při bližším pohledu, zvláště pak na samce, jde o poměrně pestře zbarveného ptáka. Má krátký zobák, poměrně dlouhá křídla a krátký ocas. Samec má špinavě šedou břišní část těla, svrchní stranu hnědou v různých odstínech s černými skvrnami a jednou větší bílou v úrovni hrdla. Od samice jej rozeznáme také díky černé skvrně na hrdle a černému proužku na hrdle. Samice jsou znatelně méně nápadné, šedohnědé, svrchu tmavší. Mladí ptáci jsou zbarveni stejně jako samice. V létě mají obě pohlaví modročerný zobák a hnědé končetiny, v zimě zobák nažloutle hnědý. V České republice si jej můžeme snadno splést s menším a štíhlejším vrabcem polním, který má na rozdíl od vrabce domácího kaštanově hnědou čepičku a černou skvrnu na lících.

Vrabec domácí je stálý druh. Celoročně žije v početných, mnohdy i několika set členných hejnech. Dospělci se živí především rostlinnou stravou (semeny, částmi rostlin), příležitostně krmením pro hospodářská zvířata nebo odpadky z domácností, mláďata krmí drobným hmyzem. Ozývá se širokou škálou švitořivých zvuků. Tokající samec např.

vydává řadu dlouhých švitořivých tónů jako „čilp čef čilp“, v období hnízdění se často ozývají dlouhým „čurr“.

VRABEC POLNÍ / PASSER MONTANUS

Vrabec polní se od vrabce domácího liší bílými tvářemi s černou skvrnkou a čokoládově zbarvenou hlavou. Vyhledává otevřenou krajinu se sady, křovinami a lesíky. Pokud hnízdí v obcích či městech, najdeme ho spíše na jejich okraji nebo v zahradách. Hnízdo rád umísťuje do dutin, budek nebo šterbin ve skalách a budovách. Někdy hnízdí i v koloniích. Živí se hmyzem, kterým převážně krmí mláďata. Konzumuje více semen plevelů než kulturních rostlin a neoklovává ovoce, škodí člověku mnohem méně než vrabec domácí.

KOS ČERNÝ / TURDUS MERULA

Kos černý je středně velký pták, o něco menší než hrdlička zahradní. Dospělý samec je matně černý s oranžově žlutým zobákem a žlutým kroužkem okolo očí. Samice je hnědá s bělavějším hrdlem a nezřetelně skvrnitou hrudí, nohy jsou téměř černé, zobák má tmavý, jen částečně oranžový. Mláďata jsou podobná samici, jsou ale světlejší a mohou mít hnědě tečkovanou hrud a světlé podélné pružky na zádech. Samice ani mláďata nemají oční kroužek. Mladí, roční samci nemají ještě vybarvený zobák, který zůstává černavý. Někdy se objevují i jedinci s větším či menším podílem bílého perí. Vzácnější, ale neznámí, jsou pak úplně bílí ptáci s červenými očima.

Vábení je „dukdukduk“ nebo „srííí“, varování pak rámusivé „tikstiktiktiks“. Samec kosa začíná zpívat na začátku jara, obvykle za ranního a večerního soumraku, a to z vyvýšených míst. Zpěv je hlasitý, flétnový a melodický, kos navíc ovládá více melodií a harmonií než slavík. Zajímavé na zpěvu je, že se skládá z jednotlivých skladeb, které kos po dohrání celého svého repertoáru neustále opakuje dokola. Složitost a počet skladeb vzrůstá se stářím a zkušenostmi zpěváka.

ČÍŽEK LESNÍ / CARDUELIS SPINUS

Dorůstá délky 11-12,5 cm, v rozpětí křídel měří 20-23 cm a váží 10-18 g. Samci mají zeleno-šedý hřbet, žlutý kostřec, široké žluté pruhy na jinak černém ocase a křídlech, nažloutlou hrud, černou skvrnu pod zobákem a černé temeno. Samice jsou svrchu zelenější, šedě pruhované s nazelenalým temenem, bílým opeřením pod zobákem a bílou, silně pruhovanou spodinou těla. Zobák je u obou pohlaví šedý, končetiny tmavě hnědé a oči černé. Mladí ptáci se podobají samicím, ale jsou zbarveni jednotvárněji.

Vábí syčivým „diééé“. Zpěv je rychlý, švitořivý, prokládaný silnějšími kratšími zvuky. Čížek lesní zpívá po celý rok, často i ve skupinách.

STEHLÍK OBECNÝ / CARDUELIS CARDUELIS

Stehlík obecný má štíhlé tělo, dlouhá křídla, silný zašpičatělý narůžovělý zobák a hnědé končetiny. Je velice pestře zbarvený, svrchu béžově, křídla má zčásti černá s bílými skvrnami a jasným žlutým pruhem, zespodu je bílý, hlava má charakteristickou červenou masku, zbytek hlavy je černobílý. Obě pohlaví jsou zbarvena stejně a je často obtížné je rozlišit. Mladí ptáci červenou masku postrádají.

Stehlíka obecného běžně nalezneme v otevřených lesích, na mýtinách, v zahradách, ovocných sadech nebo v kulturní krajině. Nejčastěji se ozývá zvonivým a svižným „tiglitt“ nebo drsným „čree“.

SÝKORA UHELNÍČEK / PERIPARUS ATER

Sýkora uhelníček je naším nejmenším druhem sýkory. Má šedý až šedozelenavý hřbet a ocas, nažloutlé nebo šedé břicho, tmavé končetiny, černou hlavu s bílými lícemi a bílou skvrnou na zátylku, díky které ji můžeme rozpoznat od podobné sýkory lužní (Parus montanus) a babky (Parus palustris). Obě pohlaví se mezi sebou zbarvením neliší, mladí ptáci jsou jednotvárnější s nažloutlými lícemi a zátylkovou skvrnou.

Na jaře, v létě a v menší míře i na podzim se ozývá hlasitým zpěvem, v kterém se opakují dva nesejné jasné tóny „ví-cu-ví-cu-ví-cu“.

SÝKORA BABKA / POECILE PALUSTRIS

Je o něco menší než vrabec. Svrchní část těla má šedohnědou, spodinu bělavou s hnědým odstínem patrným zejména na bocích a spodní části břicha, líce bílé a zátylek, temeno, čelo a bradu leskle černé. Zobák je černý a končetiny šedočerné. Obě pohlaví jsou zbarvena stejně, mladí ptáci mají jednotvárněji zbarvené temeno a bradu, šedší odstín na svrchní straně těla a světlejší spodinu; stejně jako dospělci jsou zbarvení po přepření v září.

Od velmi podobné sýkory lužní ji lze odlišit zejména díky hlasu. Vábí charakteristickým tvrdým „pistje“. Zpěv tvoří řada opakovaných zvuků, včetně „djep djep djep“, „ci vit ci vit“ nebo „cje cje cje“.

zdroj: Ekolist.cz

VYUŽIJTE SLUŽBY MOBILNÍHO DLUHOVÉHO PORADCE

Organizace Člověk v tísní, o. p. s. v březnu roku 2020 spustila projekt mobilního dluhového poradce. Pilotním místem je region Valašska a další místa na pomezí Valašska a sousedních oblastí. Nové lokality otevíráme napříč Českou republikou a patří mezi ně také jihočeský region, konkrétně také obec Hluboká nad Vltavou. Reagujeme tím zejména na problémy navázané na epidemií covidu-19, kdy očekáváme, že poté, co skončí mimořádná vládní opatření a ochranná moratoria, objeví se ve větší míře problémy lidí se splácením jejich závazků. Mnozí živnostníci i zaměstnanci se už od března loňského roku potýkají s náhlým výpadkem příjmů. Bohužel je stále více patrné, že řada lidí nebyla na dlouhodobější výpadek příjmů připravena.

Naší vizi je nabídnout dluhové poradenství, co největšímu spektru lidí, kteří ji budou potřebovat, v místě jejich bydliště.

Tématu dluhů se společnost Člověk v tísní věnuje již více než 13 let. V rámci dluhového poradenství poskytujeme svým klientům komplexní péči. S klienty řešíme příčiny vzniku předlužení, zajišťujeme jim podporu v komunikaci s věřiteli a exekutory, podáváme návrhy na zastavení neplatných exekucí. Člověk v tísní má rovněž potřebnou akreditaci ke zpracování a podávání insolvenčních návrhů, pomáháme také v samotném procesu oddlužení.

**POKUD BYSTE MĚLI O SPOLUPRÁCI ZÁJEM,
OZVĚTE SE NAŠÍ DLUHOVÉ PORADKYNĚ PRO
TUTO OBLAST, KLÁŘE DAVIDOVÉ – EMAIL:
KLARA.DAVIDOVA@CLOVEKVTISNI.CZ,
TEL. 734 428 234.**

Bezplatné dluhové poradenství Člověka v tísní nově v Hluboké nad Vltavou

POMŮŽEME VÁM

☛ zmapovat Vaše závazky

☛ při vyjednávání s věřiteli a exekutory

☛ při vyjednávání s inkasními agenturami

☛ se zastavováním nezákonných exekucí

☛ při sepsu návrhů na odvolání nebo dalších opravných prostředků k soudu

☛ v případě hrozící dražby

☛ s oddlužením

KONTAKT

Klára Davidová, tel: +420 734 428 234, klara.davidova@clovekvtsni.cz

Vhodná předchozí telefonická konzultace.

PŘÍKLADY NAŠÍ POMOCI

PANÍ DÁŠE JSME POMOHLI SE SNÍŽENÍM SPLÁTEK

Po úmrtí manžela se paní Dáše výrazně zhoršila její životní situace. Věci, které brala dříve jako samozřejmost, si nyní nemůže dovolit. Navíc ji po manželovi zůstal společný dluh na hypotéce, který sama nebyla schopna zvládnout. Dostala se do prodlení se splátkami, neměla dost financí na úhradu služeb. Hrozilo, že se dostane do exekuce. Za pomoci našeho poradce se jí podařilo spojit se s věřitelem a domluvit snížení splátek a stabilizovat rodinnou finanční situaci.

MANŽELŮM JSME PORADILI, CO DĚLAT, KDYŽ PŘIJDE EXEKUTOR

Manželům Petrovi a Janě jednoho dne zazvonil u dveří jejich domova exekutor. Bylo to pro ně veliké překvapení, protože oni sami dluhy neměli. Dluhy ale měla jejich dcera, která se s nimi již nějaký čas nestýká, a o jejich problémech rodiče neměli tušení. Manželé neváhali a spojili se s naší dluhovou poradkyní. Ta Petra s Janou informovala o jejich právech a seznámila je s tím, jak se můžou bránit před kroky exekutora. Podařilo se navázat spolupráci také s dcerou.

POZOR, ZLÝ /NEŠŤASTNÝ/ PES. POZOR, NEZODPOVĚDNÝ MAJITEL!

Michal Bernard, Kamil Švehla a Tadeáš Vávra, kluci z osmé a sedmé třídy základní školy, významně pomohli v kritické situaci paní, kterou napadl pes plemene stafordšírského teriéra.

Událost se stala v lednu na Masarykově ulici, horním chodníku, kdy pes vyběhl z nezajištěných dveří domu a napadl čivavu, se kterou paní procházela po chodníku. Bylo téměř nemožné malého pejška útočícímu psu vytrhnout, napoprvé se jí to povedlo, napodruhé už to nedokázala, naštěstí v tu chvíli zasáhl mladý asi 25 letý muž, který přiběhl a pomohl malého chlupáče vyrvat psu z mordy. Paní s pejskem, kterého držela vysoko nad hlavou, přeběhla ulici, nadále napadána psem a schovala se v provozovně prodejci kebabu. Pes nadále útočil na dveře. Přestože po celou dobu volala o pomoc, a z domu psa oknem přihlížel jeden z majitelů zvířete, pomoci se jí nedostalo.

Starší paní odnesla celou situaci šokem, podlitinami a škrábanci na celém těle. Čivavka přežila zázrakem, dle vyjádření veterinářky MVDr. Kozákové, zachránil psíkovi život zimní kabátek. Těžké tržné zranění, ránu sahající od lopatky až po potrhané břicho, dlouhou 15 centimetrů, sešívala veterinářka přes hodinu.

Majitelka čivavky, dcera napadené paní, velmi děkuje chlapcům za pomoc. Ujali se její maminky ve chvíli, kdy byla naprosto šokována, s těžce zraněným psíkem v rukou. Dovedli ji na veterinu, přivolali veterinářku, zavolali i její dceři a obdivuhodně dokázali pomáhat řešit kritickou událost. Čeká je pochvala u ředitele školy na Hluboké, stejně tak na ZŠ Oskara Nedbala v Budějovicích, kam chodí jeden z nich. Velké poděkování patří i neznámému muži, který psu zachránil život svým zásahem, o jeho statečnosti netřeba pochybovat. Rvát cokoli z mordy stafordovi je obdivuhodný výkon.

Co dodat? Litovat napadeného psa je samozřejmé, tenhle zážitek si v sobě ponese do konce života, doufejme bez dalších zdravotních následků, stejně jako žena, která událost prožila na vlastní kůži. Bohužel i zlý pes je obětí naprosté nezodpovědnosti majitele.

Těžko říct, kdo a jak situaci vyřeší. Příklad je předán Polici ČR.

A pro informaci místních občanů: buďte opatrní, ať se podobné napadení neopakuje, až půjdete okolo se psem vy sami nebo vaše děti či známí. Jsou zážitky, o které opravdu nestojíte.

NAUČ MĚ TO

Má Vaše dítě hodně domácích úkolů? • Nechápe zadanou látku? Má zadáno mnoho látky jako samostudium? • Nestíháte se s ním učit? Jste velmi zaměstnaní? • Nechce s Vámi Vaše dítě spolupracovat?

Cvč POŠKOLÁK nabízí (do)učení se s Vaším dítětem formou jeden na jednoho (pouze lektor a žák)

Hodiny budou probíhat v prostorách Cvč Poškolák. Jedna lekce je plných 60 minut, abychom s dětmi zvládli vše bez větších stresů.

Naši lektori se budou snažit přizpůsobit Vaším požadavkům na dny a hodinu (možnost i v dopoledních hodinách).

Cena jedné hodiny je 150 Kč.

POKUD BUDETE MÍT O TUTO SLUŽBU ZÁJEM, KONTAKTUJTE NÁS NA TEL.: 608 638 989

NAŠI LEKTOŘI:

Bc. Eliška Tenklová učivo 1. - 9. třída

Matylda Chromá - NJ, AJ 1. - 9. tř.

Kryštof Hloušek učivo 1. - 9. tř.

HLUBOCKÝ JACHTING V ROCE 2020 ANEB JACHTING V DOBĚ VIRU A SUCHA

Nejstarší jihočeský jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou oslavil v roce 2020 sedmdesát let od svého založení.

Celou jachtařskou sezónu výrazně ovlivňovala omezení z důvodu pandemie, doplněná ještě navíc historicky nejnižším stavem vody na vodní ploše Bezdrev. Oba tyto důvody se projeví negativně především v pořadatelské činnosti jachetního oddílu. Zrušeny byly čtyři z pěti plánovaných pohárů ČR a navíc muselo být z Bezdrev přeloženo i červencové mistrovství ČR v jachtingu. Nakonec se podařilo uspořádat alespoň na podzim v náhradním termínu 69. ročník Modré stuhý Bezdrev, která patří mezi nejstarší jachtařské regaty ČR. Tímto legendárním závodem symbolicky oslavil Jachetní oddíl Slavoj Hluboká nad Vltavou své sedmdesáté narozeniny.

V technicky omezených podmínkách (především na jaře) probíhalo trénování hlubocké jachtařské mládeže, pro kterou se naštěstí podařilo upravit v srpnu letní výcvikové soustředění, zakončené krajským pohárem třídy Optimist. Po sportovní stránce lze sezonu považovat za zdařilou, především díky zisku titulů mistrů ČR 2020 v lodní třídě Evropa a Pirát, hodnotná byla i vítězství v pohárové soutěži ČR.

Kromě pořadatelské a sportovní činnosti pokračovali hlubočtí jachtaři v dokončení rekonstrukce střechy loděnice a na podzim došlo i ke kompletní výměně celého oplocení jachtařského areálu.

Ahoj a příznivý vítr Všem v roce 2021 přejí hlubočtí jachtaři!

Josef Sivý

ZIMNÍ ZOO – FOTOPROCHÁZKA

ZMĚNA TERMÍNU KONÁNÍ FARNÍHO PLESU

Jistě jste zahlédli plakáty na v pořadí již 5. reprezentační farní ples. Jedná se o společenskou událost, která má v životě naší hlubocké farnosti své pevné místo a na níž se těší nejen místní, ale též četní hosté. Organizátoři i letos pozvali báječnou kapelu (Old Steamboat Jazzband), k předtančení tanečnický až z hlavního města (Kolaloka Praha), vytiskli plakáty a plánovali bohatý doprovodný program, včetně pohoštění.

Jelikož neztrácíme naději na lepší časy, vše bylo nachystáno na sobotu 13. února tak, aby se ples mohl v nějaké, byť omezené podobě, uskutečnit. Současný nepříznivý epidemiologický vývoj však konání plesu v avizovaném termínu neumožní. Žijeme sice ve zvláštní době, kdy veškeré společenské aktivity střeží PES, naše farnost přesto neskládá ruce v klín a věří, že tato pro mnohé těžká situace snad již nebude mít dlouhého trvání. Proto ples nerušíme, pouze ho překládáme na jiný termín v tomto roce, aby tradice zůstala zachována a abychom se my všichni měli nač těšit.

Jako náhradní termín bylo vybráno datum 26. června, a to z několika dobrých důvodů. Jednak věříme, že na počátku léta již bude situace příznivější, populace proočkována a nic nebude bránit hodnotnému společenskému životu. Za druhé budeme mít možná první „letní ples“ ve městě i širokém okolí a tuto výjimečnou příležitost bychom nechtěli promarnit. Tentokrát nás totiž čeká zábava ve stylu 20. let minulého století, k čemuž se vlídné počasí náramně hodí. V neposlední řadě bude letní termín konání plesu příležitostí k připomenutí již 10. výročí kněžského svěcení našeho hlubockého faráře, otce Tomase, který tradici farních plesů na Hluboké založil, když při příchodu do naší farnosti na 1. farním plese oslavil své 50. narozeniny.

Zahájení rezervace vstupenek bude s předstihem avizováno a realizováno buď prostřednictvím online registračního systému, adresy farniples.hluboka@gmail.com či na tel. čísle 724 574 834. Přejeme vám všem pevně zdraví i nervy, Boží požehnání a těšíme se, že se s vámi se všemi setkáme na plese.

Za pořadatele Anna Korbářová a Veronika Smolíková

AJG alšova jihočeská galerie

Také Jihočeská Alšova galerie hovoří se svými návštěvníky alespoň na dálku a nabádá je ke sdílení pocitů z uměleckých děl a tvoření...

■ Chybí vám návštěvy galerie?

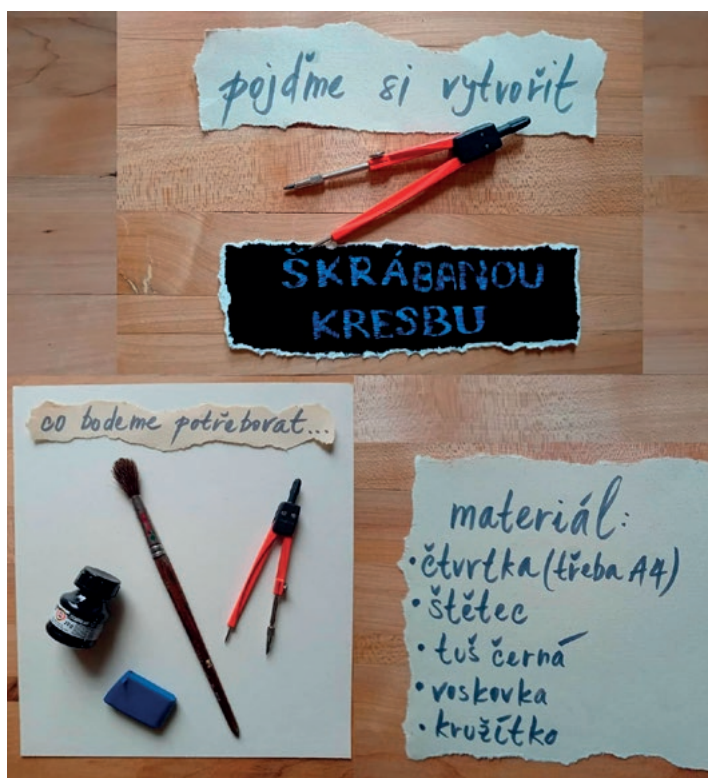
Nám v galerii zase chybíte vy, naši návštěvníci. Víte ale, že výstavu Formosa Deformitas si teď můžete procházet 24 hodin

denně? Odkaz v komentáři vás zavede do virtuální prohlídky. Bádat nad podivuhodnou spřízněností baroka a kubismu lze nyní i z vlastního obýváku... (odkaz najdete na facebooku:alsova.galerie)

■ **Prostory Alšovy jihočeská galerie** poctila svou návštěvou jedna z nejpokulárnějších českých hereček, Aňa Geislerová. Umění je pro ni láska, způsob komunikace se světem a prostředek, jak vzbudit emoce a zanechat v člověku neobyčejný dojem.

V projektu „Chodit na umění není umění“ totiž představujeme na facebooku AJG známé osobnosti jako tvůrce a milovníky umění, které můžete i vy obdivovat u nás v AJG. Veškeré aktuální informace najdete na www.ajg.cz.

■ **Práce v galerii** během lockdownu rozhodně nestojí. Za pomoci speciálního scanneru digitalizujeme podstatnou část naší sbírky obrazů. Bereme si tu nastolenou on-line kulturu k srdci.

HOSÍNSKÝ KOSTEL

Působivou fotografií kostela sv. Petra a Pavla v Hosíně potěšila Petra Božovská nejen místní, kteří kostel znají, ale i vzdálenější obdivovatele. Pravda je, že kostel jí stojí modelem i v jiných měsících roku, a vždycky mu to sluší. Ale ve sněhové zimní pohádce je opravdu nádherný. Děkujeme za možnost zveřejnění. Na Instagramu autorku foto najdete jako @bozanda_knoflice. A možná si s námi popovídá v příštím čísle Zpravodaje.

ŽIDOVSKÉ VTIPY

Pokud to jde, budme veselí. A protože v mých žilách z jedné čtvrtiny koluje po pradědečkově z Vídne nefalšovaná židovská krev, mám židovské vtipy ráda. Ano, některé jsou už známé a klasické. Ale občas neškodí si v nich to židovské moudro znovu najít a od srdce se zasmát.

Pan Stein, cestující pleteným zbožím, navštívil pana Oesterreichera. Ten zboží prohlížel, přebíral, zkoumal, zkoušel, vypytoval se a nechal si ukazovat další a jiné, až s prachšpatnou omluvou sdělil, že ne, že nic nekoupí, že právě teď nic nepotřebuje.

Pan Stein povzdychl: „Takovejch, jako jsou voni, kdybych měl deset!“

„Deset takovejch, jako jsem já?“ nechápal pan Oesterreicher, obávaje se nedorozumění, „vždyť já jsem od nich nic neobjednal!“

„Nu ano,“ děl smířeně pan Stein, „když ale já mám takových, jako jsou oni, přes stovku!“

V kupé vlaku rabín a katolík již delší dobu diskutují o tom, kdo byl kdo ze slavných osob v dějinách. Diskuse probíhá, pán vyjmenoval kdekoho, Mendelssohna, Goyu...

„Schopenhauer,“ pokračuje muž.

„To byl Žid,“ odvětlí rabín.

„Freud!“

„Taky Žid.“

„Marx!“

„Jistě, známý Žid.“

„Einstein!“

„Taky Žid.“

„Ježíšmarjá!!!“ vybuchne už rozzuřený katolík.

„Taky Židi,“ zní suchá odpověď.

Na večírku se spolu baví lékař Dr. Braun a právník Dr. Goldstein. Jejich konverzace je neustále přerušována lidmi, kteří popisují své neduhy a žádají lékaře o radu. Po hodině se podrážděný lékař zeptá právníka:

„Jak to děláte, že po vás lidé nechtějí právní rady, když nejste v kanceláři?“

„To se rychle odnaučí, jednou jim poradím a druhý den jim pošlu účet.“

Druhý den sedí Dr. Braun ve své ordinaci a zvažuje, jestli to má také zkusit, když mu sestra přinese dopis od doktora Goldsteina. Otevře jej a najde v něm účet za právní rady.

„Copak jsou, Abeles, celej v černým?“

„Umřela mi tchyně.“

„Ale vždyť ještě minulý týden vypadala docela zdravě?“

„Já jim nevím Khon. Odjela do Vídne a umřela.“

„Vidějí, Abeles, vidějí, já jim to vždycky říkal: marná sláva, Vídeň je Vídeň.“

Dva Židé se v restauraci usadí ke stolu.

Přijde k nim servírka: „Pánové, je něco v pořádku?“

V baráku v koncentračním táboře se vězni baví vymyšlením, co by provedli Hitlerovi, kdyby se jim dostal do rukou. Tu čtvrcení koňmi, pomalé upalování, tu topení ve vroucím oleji. Jen pan Kohn, emeritní profesor filosofie a literatury na Vídeňské universitě se usmívá a nic neříká. I ptají se ho: „A co vy, pane profesore, vy žádnou představu nemáte?“

„Ale mám,“ odpoví pan Kohn, mám. Vidím to tak: Sedím u kávy ve své oblíbené kavárně, čtu si Wiener Tagblatt, když tu od vedlejšího stolku uslyším diskretní zakašlání. Ohlédnu se, a kdo to vedle mne nesedí. Adolf Hitler. Ptám se, co by si přál. On na to, že si ke kávě zapomněl koupit noviny a nemá co číst, jestli bych nebyl tak laskav a nepůjčil mu svoje. A na to mu já odpovím: Tak Vám, pane Hitler, Vám tedy rozhodně ne!“

Potká Roubíček Kohna v koncentračním táboře.

„Podívají se, Kohn, to tu pořád budeme chodit v těch roztrhanejch hadrech?“

„Nejspíš jo, Roubíček.“

„A spát budem v těch neizolovaných rozpadlých barácích?“

„Vypadá to tak.“

„A jíst budeme tu hnusnou vodovou polévku, Kohn?“

„Netuším, ale nejspíš jo.“

„Teda podívej se, Kohn, já nechci rýpat, ale proč to ti Němci staví, když na to nemaj?“

Izák se ptá své manželky Sáry:

„Sára, řekni mi, kolik jsi měla v životě chlapů?“

Sára chvilku váhá a pak řekne: „Deset.“

Izák: „No, to není moc. Takže já jsem teda desátej.“

Sára: „Ne, ty jsi druhéj.“

Baví se rabín s katolickým knězem. Kněz povídá: „Poslouchejte, jak to přijde, že vy máte tolik různých vynikajících hudebníků, vědců, laureátů Nobelových cen?“ Rabín odpoví: „To mají tak. Když se dítě narodí, hned ho prohlédneme, zhodnotíme a jak to není k ničemu, necháme ho pokřtít.“

Pan Fleckseif přijde domů a najde u své ženy milence. V největším rozčilení popadne revolver a chce ho zastřelit, ale paní Fleckseifová kryje milence vlastním tělem a volá: „Icík, nezastřelíš přece otce svých dětí!“

Mojžíš řekl: Všechno je zákon.

Ježíš řekl: Všechno je láska.

Marx řekl: Všechno jsou peníze.

Freud řekl: Všechno je sex.

Einstein řekl: Všechno je relativní...

Potká Khon Abelese, ktetej se zubí od ucha k uchu. Co se jim stalo, Abeles, ptá se Khon. – Jsem šťastnej jak blecha! – Co pa, co pa, budou se snad ženit? – Abeles mlčky přitaká. – A koho

si berou? – Abeles: Přeci tu krásnou Sáru z Teměšváru... – Ale mein Gott, tu si neberou. To je strašná fuchtle. S tou spalo aspoň půl města... Abeles poděkuje a rozejdou se. Po krátkém čase se potkají znovu. Abeles se zubí ještě víc. – Tak co Abeles? Ptá se Khon. – Abeles: Ale, vzali jsme si tu Sáru z Temešváru... Khon jej přeruší a zvolá: Meingotteswillen, vždyť jsem jim říkal... Abeles: Vědí Khon, já v tom Temešváru byl. On to zas není tak velkej Stadt.

Chajim Jankel je čerstvě a šťastně ženat. Nastal čas prvního oběda. Mladíčká paní Jankelová servíruje jídlo a přitom mile, avšak neustále žvatlá. „Maminka mě naučila vařit dvě jídla. Buchty s mákem a dušené hovězí.“

Chajim Jankel zpozorněl: „A toto je které?“

Paní Ester Rosenthal spatřila, jak na bohoslužbu přišel do templu neznámý, velmi mladý, od pohledu sympatický muž. Hned se mu běžela představit.

„Jsem Ester Rosenthal, mladý muži. Vy jste tu nový, že?“

Mladík mile odpověděl: „Těší mne, že vás poznávám. Jmenuji se Melvyn Schönfeld, pocházím z Londýna a právě jsem se přistěhoval.“

Ester Rosenthal byla zvědavá: „A kdepak máte rodinu?“

Melvyn ochotně odvětil: „Rodiče zůstali v Londýně. A já jsem svobodný.“

Ester kula železo: „A tak to vás musím pozvat, abyste poznal naši Goldu!“

Melvyn ji rychle přerušil: „Vážená paní, to by bylo maření času. Víte, já jsem gay.“

Ester Rosenthal nebyla nikterak zaskočena: „Ale, to není žádný problém! V tom případě musíte poznat našeho Davidka!“

Rabín nabádá v synagoze muže k řádnému životu. „Správný Žid nesmí popíjet v lokálu vodku a nesmí chodit do veřejných domů!“

„Ojoj...!“ výkřikne náhle Pereles a tuku se do čela.

„Oni snad na to mají jiný názor?“ podívá se rabín přísně na Perelese.

„Ne, to ne... Já jsem si jenom vzpomněl, kde jsem minulý týden nechal deštník.“

– Rabinoviči, za co vás zavřeli?

– Za úplatek.

– A jak to, že vás tak rychle pustili?

– Co byste řekl?

„Nemůžu uvěřit tomu, že jsi byl v bordelu za děvka,“ křičí Sára na manžela. „Opravdu jsi mě zklamal!“

Nemůžeš svalovat vinu jen na mne,“ nedal se Kohn. „S tebou to nikdy takové nebylo.“

„No, to je ale tvoje vlastní vina,“ říká Sára. „Nikdy jsi neřekl, že bys byl ochoten za to zaplatit!“

Roubíček, obchodní cestující u Kohn & syn, vypovídal u rozvodového soudu. Soudce se ho ptá:

„Prosím vás, vysvětlete nám povahu incidentu, který ve vás vzbudil obavy o ženinu věrnost.“

„Víte, v podstatě celý týden jsem na cestách a domů se vracím na víkend. No, a jednou jsme se takhle v sobotu večer se ženou věnovali pěkně vášnivému sexu, když stará paní od vedle zabouchala na zeď a křičí:

„To toho nemůžete nechat aspoň přes víkend?“

Okresní soudce se táže Huga Nachtigala, který stojí před odvolacím tribunálem pro vraždu svého otce i matky: Můžou Nachtigal, něco uvést na jejich obhajobu? Nachtigal vstane a spustí: Slavný soude, žádám o shovívavost, protože jsem oboustranný sirotek, ráčej dovolit.

Tímto vtípem sami Židé vysvětlují, co přesně znamená v jidiš, když se řekne, to je chucpe!

Roubíček se setká s Kohnem a radostně jáásá: „No to jsem rád, že jsme se tu setkali pane Kohn, mám pro vás vagón plný svíček, mohl by to být pro tebe dobrý kšeft.“ Domluvil a podal mu papírek s nápisem, kde ten vagón najde. Setkají se po týdnu a Kohn praví: „Roubíček co vás to napadlo, vždyť ty svíčky nemají knoty!“ Roubíček se na něj tázavě podívá a zeptá se: „Tak Kohn chcete svítit nebo prodávat!?“

David Sharfman chodil s Mindy Newmanovou několik měsíců a vypadalo to vážně, takže se

Mindy rozhodla, že Davida představí rodičům.

„Pověz mi, Davide,“ zeptal se pan Newman, „dokážeš uživit rodinu?“

„To ne,“ odpověděl David překvapeně. „Dokážu uživit vaši dceru. Vy ostatní se budete muset o sebe postarat sami!“

Vyhlášený pomlouvač neustále rozšiřoval drby o rabínovi. Po čase ho ale přemohly výčitky svědomí, přišel za rabínem a ptal se, jak by celou věc mohl napravit.

„Vezmi polštář, jdi na náves, tam pomysli na všechny ty špatnosti, polštář roztrhni a vyklep všechno peří po větru.“

Pomlouvač šel, udělal co mu řekl a pak přišel zpátky za rabínem.

„Teď si umím představit, co škody jsem nadělal.“

„Neumíš,“ sotva se usmál rabín. „Teď se vrať na náves a všechno to peří zkus sesbírat.“

Při pátečních večerních bohoslužbách přijde Morris ke svému příteli Irvingovi a říká: „Potřebuji od tebe jednu laskavost. Spím s manželkou našeho rabína. Můžeš ho po bohoslužbách nějak pozdržet v synagoze?“ Irvingovi se tento jeho nápad sice moc nelíbí, ale protože jsou Morrisem celoživotní přátelé, neochotně souhlasí.

Po bohoslužbách zapře s rabínem rozhovor a ptá se ho na nejrůznější hloupé otázky, jen aby ho zdržel. Po nějaké době to začne moudrému rabínovi být podezřelé a zeptá se: „Irvingu, o co ti vlastně jde?“

Irving, plný pocitů viny a lítosti, přiznává rabínovi: „Je mi líto, rabbi. Můj přítel právě teď spí s tvou ženou, a tak mě požádal, abych tě chvíli zdržel.“

Rabín se usměje, položí bratrsky ruku na Irvingovo rameno a řekne: „Raději si pospěš domů, Irvingu. Moje žena zemřela před dvěma lety!“

Jistý bohatý starší osmdesátiletý kmet překvapil svoje děti oznámením, že se ožení s pětadvacetiletou ženou. Děti samozřejmě protestovaly, i když je muž ujistil, že na ně v závěti nezapomene, ale že se stejně ožení.

Jeho dobrý přítel mu ale poradil: „Víš, možná se bude tvoje žena s tebou někdy nudit. Bude asi potřebovat bavit se také svými vrstevníky. Vezmi si někoho do podnájmu, a až budeš unavený, žena bude mít nějakou společnost.“

Kmet s tím souhlasí, že je to dobrý nápad.

O rok později přítel telefonuje a zajímá se, jak se mají.

„Skvěle“, říká ten starý muž, „žena je v šestém měsíci.“

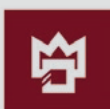
„Gratuluji!“ říká přítel. A potom se usměje pod vousy a dodá: „No, hádám, že jsi poslechl mé rady a vzal jsi někoho do podnájmu.“

Kmet odpoví: „Ano, vzal. Ona je také těhotná...“

/Jidiš je západogermánský jazyk, kterým hovoří kolem čtyř milionů Židů po celém světě. Sam název jidiš znamená židovský a je zkratkou za původní „jidiš dajč“, tedy „židovská němčina“/

GALERIE KNÍŽECÍ DVŮR

Galerie má momentálně zavřeno.
Ale plánuje další sezónu.

Nejbližší akce

17. 4. 2021–13. 5. 2021 Teodor BUZU – ČERNÁ, BÍLÁ,
BAREVNÁ

Vernisáž v sobotu 17. dubna 2021 v 17 hodin.

Výstavní plán

17. 4. 2021 – 13. 5. 2021 Teodor BUZU – ČERNÁ, BÍLÁ,
BAREVNÁ

15. 5. 2021 – 10. 6. 2021 Michael J. MAŠATA, Karel Cyril
VOTÝPKA, Kamil ŠTABLA – ŽIVOT JE UMĚNÍ A UMĚNÍ
JE ŽIVOT, A PROTO SI PÍSEŇ ZPÍVÁM

12. 6. 2021 – 8. 7. 2021 Elzbieta GROSSEOVÁ – POVRCH JE
OBRAZEM VNITŘNÍHO SVĚTLA...

10. 7. 2021 – 5. 8. 2021 LETOKRUHY – řemeslníci a umělci
Hané – HANÁCKÉ VÉROBEK

7. 8. 2021 – 9. 9. 2021 Josef GERŠL – PORTRÉT PRO
RADOST

11. 9. 2021 – 7. 10. 2021 Výstava se připravuje

MA-KO INSPIRATION, S. R. O.

Prodej krbových kamen, krbových vložek, komínů, kamnářského
materiálu, od renomovaných výrobců Hein, Romotop, Storch, BeF,
Hoxter, Edilkamin, Spartherm a další!

Zajišťujeme jak montáž, tak i krbové obestavby.

Naši prodejnu najdete na adrese K. Světlé 6, České Budějovice
(u Terna)

Kontakty: 777 570 921, www.makoinspiration.cz
<mailto:info@makoinspiration.cz>

JAROMÍR ZUMR: ZE ZÁPISNÍKU FOTOGRAFA PŘÍRODY

NÁVRAT DIVOKÝCH HUSÍ

Husy se každoročně vrací již koncem února ze svých zimovišť, která leží v okolí Středozemního moře. Páry se vytvářejí v zimovištích. Husy jsou monogamní, a jejich partnerský vztah je natolik pevný, že při ztrátě partnera se již nikdy nespáří. Po přiletu, který spočívá v početných hejnech, obsazují páry hnízdiště. Mladší nespárovaní houseři se snaží získat partnerky a svádějí o ně souboje. Mladí ptáci pohlavně dospívají ve dvou letech, toku a rozmnožování se aktivně zúčastňují obvykle až tříletí a starší ptáci. V posledních letech se stavy husí zvyšují a jsou nedílnou součástí zájmu fotografů přírody. I když jsou velmi plaché, lze občas proniknout do jejich zajímavého života.

Husy jsou známé svým „triumfálním ceremoniálem“, kterým si upevňují svůj manželský svazek. Spatří-li samice, že se k jejich teritoriu blíží jiná husa, pohybem hlavy a hlasem začne provokovat svého samce, aby zahájil útok. Samec pak vyrazí. Nadzvedne křídla a s nataženou hlavou se řítí na nepřítele. Po útoku se samec opět vrátí ke své samici, a oba partneři se začnou ozývat hlasitým pokřikem. Jde vlastně o společné vítězství nad nepřítelem. Husy využívají tento ceremoniál nejen v době hnízdění, ale po celý rok. Houser často úmyslně podniká několikrát denně drobné, někdy jen náznakové útoky na jiné husy, či jiné ptáky, jen aby měl záminku ozývat se triumfálním pokřikem. Tím si s partnerkou upevňují své dokonalé trvalé manželství.

Časté výpady a vzletání po hladině láká fotografy, aby zachytili zajímavé okamžiky. Houseři se pak po útoku vypínají nad hladinu a protřepávají křídla. Stačí si najít rybník, kde husy hnízdí, a tam někde na hrázi postavit kryt a jen čekat, až se husy budou předvádět. Tenkrát jsem si vybral rybník Dehtář. Na břehu jsem postavil fotografický kryt. Jelikož jsou husy velmi plaché, musí být kryt neprůhledný. Pokud kryt postavíme z průhledné plachty, tak se husí nedočkáme. Proto je nejlepší kryt ještě zakrýt větvemi nebo trávou. Je to výhodné, protože kryt splyne s okolím a hlavně zůstane neprůhledný. V krytu potom jen čekáme na vhodné okamžiky, kdy přiletí husy na vodu. Pořídíme nejen snímky z přiletu husí, ale uvidíme i souboje mezi jednotlivými páry, které brání své teritorium.

Pokud máme dokonalý kryt, tak se můžeme dočkat i dalších návštěvníků přírody. Já jsem jednou z takového krytu, který byl postavený na fotografování, pořídil záběry srnce, který se přišel k rybníku napít. Jindy zase přilétl i kormorán a já mohl nepozorovaně

fotografovat jeho počínání na hladině, ale i na břehu, kde si sušil svá křídla.

Jednou jsem hledal na břehu jednoho rybníka hnízda racků, abych pak našel místo, kde postavím kryt pro fotografování. Autem jsem zajel na vjezd do louky nedaleko rybníka, a ve vysokých rybářských botách přešel loukou a vodou až na protější břeh, kde byla malá kolonie racků. Při návratu jsem z dálky spatřil, že vedle mého auta stojí policejní auto a dva policisté. Domníval jsem se, že překážím ve vjezdu. Ovšem skutečnost byla úplně jiná. Někdo totiž oznámil podezření, že asi sbírám husí vejce, a tak Policie konala. Byl jsem podroben mnoha otázkám, co tady vlastně dělám. Jelikož jsem měl na zádech objemný „fotobatoh“, byl jsem podezřelý, že tam mám ukrytá vejce. Musel jsem příslušníkům ukázat nejen obsah batohu, ale i kufr auta, zda tam opravdu nemám nějaká husí vejce. Nakonec se vše vysvětlilo, že nejsem pytlák, ale fotograf. Pro úplnost uvádím, že jsem tenkrát informoval i mysliveckého hospodáře, že se budu v uvedený den u rybníka pohybovat, a navíc na tomto rybníce žádné husy nehnízdí.

Foto: Jaromír Zumr